

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 10.1.2017
COM(2016) 823 final

2016/0402 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om de retlige og operationelle rammer for det europæiske e-tjenesteydelseskort indført
ved forordning ... [*ESC Regulation*]**

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2016) 437 final}

{SWD(2016) 438 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Tjenesteydelser tegner sig for omkring 70 % af EU's BNP og beskæftigelse, og fremme af konkurrenceevnen for EU's markeder for tjenesteydelser er derfor af afgørende betydning for jobskabelse og vækst i EU. Ved servicedirektivet, som blev vedtaget i 2006, er der fastsat almindelige bestemmelser med henblik på at gøre det lettere for tjenesteydere at etablere sig og at tilbyde tjenesteydelser på tværs af grænserne i det indre marked. Direktivet gav anledning til en række reformer i mange medlemsstater, og resultatet var en stigning i EU's BNP på skønsmæssigt 0,9 % over ti år.

Der findes imidlertid stadig et stort uudnyttet potentiale for vækst og jobskabelse. EU's markeder for tjenesteydelser ville vinde ved en hurtigere vækst i produktiviteten og en mere effektiv fordeling af ressourcer. Samhandelen med og investeringerne i grænseoverskridende tjenesteydelser ligger fortsat på et lavt niveau. At tackle de resterende hindringer for mere grænseoverskridende virksomhed vil bidrage til at styrke konkurrencen og dermed sikre flere valgmuligheder og bedre priser for forbrugerne samt øget innovation. Ved at adressere disse hindringer inden for de rammer, der allerede er fastsat med servicedirektivet, vil der potentielt kunne opnås en stigning i EU's BNP på yderligere 1,7 %¹. Mere velfungerende markeder for tjenesteydelser vil desuden have en positiv indvirkning på industriens konkurrenceevne, idet EU's fremstillingsindustri er en vigtig køber og slutbruger af tjenesteydelser. Faktisk tegner tjenesteydelser sig for 40 % af værdien af et forarbejdet slutprodukt i EU. Velfungerende markeder for tjenesteydelser er derfor en forudsætning for en konkurrencedygtig fremstillingsindustri.

Af disse grunde understregede Det Europæiske Råd, at "[g]ennemførelsen af et dybere og mere retfærdigt indre marked vil have afgørende betydning for at skabe nye job, fremme produktiviteten og sikre et attraktivt klima for investeringer og innovation"². Et mere velfungerende indre marked er en af Europa-Kommissionens ti prioriteter. I sin strategi for det indre marked, som blev vedtaget i oktober 2015, bebudede Kommissionen en række tiltag med det formål at gøre det indre marked uden grænser for tjenesteydelser til virkelighed³. Målsætningen er klar: at reducere hindringer med henblik på at gøre det lettere for tjenesteydere at skabe nye forretningsmuligheder, samtidig med at forbrugerne sikres tjenesteydelser af høj kvalitet. Dette forslag følger op på strategien for det indre marked.

Med servicedirektivet er der fastlagt en afbalanceret retlig ramme for opfyldelse af disse mål. Direktivet sikrer, at nationale regler er ikke-diskriminerende, berettigede og står i rimeligt forhold til målsætningerne vedrørende almene hensyn. Det foreskriver endvidere, at medlemsstaterne skal reducere hindringer af administrativ karakter, som i praksis afskrækker tjenesteydere fra at operere på tværs af grænserne. Servicedirektivet og de vigtige principper, der er fastlagt ved det, vil ikke blive berørt af dette forslag.

Disse principper, som blev indført ved servicedirektivet, har muliggjort positive fremskridt i retning af mere velfungerende EU-markeder for tjenesteydelser. Samtidig findes der i flere nøgleservicesektorer stadig hindringer for øget integration af det indre marked. Dette gælder navnlig for erhvervstjenester og tjenesteydelser i bygge- og anlægssektoren, hvor det ofte ikke

¹ Europa-Kommissionen: "Update of the study on the economic impact of the Services Directive" (2015).

² Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 28. juni 2016.

³ Meddelelse fra Kommissionen om "Opgradering af det indre marked: flere muligheder for borgerne og virksomhederne" af 28. oktober 2015.

er let for tjenesteydere at skabe forretningsmuligheder i andre medlemsstater. De konfronteres med administrative hindringer, når de udvider til udlandet. Dette er blevet bekræftet i omfattende kontakter med tjenesteydere⁴. Det drejer sig blandt andet om manglende klarhed over, hvordan tjenesteyderen skal overholde gældende regler, og det afskrækker virksomheder, navnlig SMV'er, fra at forsøge at udnytte forretningsmuligheder i andre medlemsstater. Tjenesteydere finder det vanskeligt at indhente oplysninger om gældende lovkrav og procedurer, der skal følges for at få adgang til en anden medlemsstats marked. Derudover tages der i de nationale regelsæt ofte kun højde for rent nationale situationer, uden at det præciseres, hvordan reglerne finder anvendelse på tjenesteydere fra andre EU-medlemsstater. Som følge heraf vil det for tjenesteydere, der forsøger at etablere sig permanent i en anden medlemsstat eller at levere grænseoverskridende tjenesteydelser på midlertidig basis, ofte være svært at gennemskue, hvilke regler der gælder og hvordan. Det er ofte kompliceret og dyrt for tjenesteyderne at opfylde forskellige medlemsstaters administrative formaliteter.

Det europæiske e-tjenesteydelseskort har derfor til formål at mindske den administrative kompleksitet for tjenesteydere, der ønsker at udvide deres aktiviteter til andre medlemsstater. Det vil samtidig sikre, at medlemsstaterne kan regulere, i det omfang det er berettiget. Kortet ville blive tilbudt til tjenesteydere på frivillig basis som en alternativ metode til at godtgøre, at gældende nationale regler er overholdt. Det giver tjenesteydere mulighed for at anvende en fuldt elektronisk procedure på EU-plan til opfyldelse af formaliteter, når de udvider til udlandet, hvilket giver dem øget retssikkerhed og reducerer den administrative kompleksitet væsentligt. Med e-kortet vil de kunne undgå administrative hindringer såsom usikkerhed om, hvilke krav der gælder, udfyldelse af diverse blanketter på fremmedsprog, oversættelse, attestering eller autentificering af dokumenter og ikke-elektroniske procedurer. Besparselserne ved de formaliteter, der er omfattet af e-kortproceduren, ville være betydelige i forhold til den nuværende situation og kunne potentielt nå op på 50 % eller endnu mere⁵.

For en tjenesteyder, der har til hensigt midlertidigt at levere en grænseoverskridende tjenesteydelse, ville e-kortet blive udstedt af hjemlandet. Værtslandet ville kunne gøre indsigelse mod udstedelse af e-kortet, i tilfælde hvor servicedirektivet allerede giver dem mulighed herfor på grundlag af et af de tvingende almene hensyn, der er nævnt i artikel 16. Efter at have fået udstedt e-kortet ville tjenesteyderen kunne levere grænseoverskridende tjenesteydelser i værtslandet på et midlertidigt grundlag. Værtslandenes beføjelser til at afslå en ansøgning om et europæisk e-tjenesteydelseskort forbliver uændrede, i tråd med servicedirektivets artikel 16.

Agter tjenesteyderen at levere tjenesteydelser gennem en filial, et agentur eller et kontor i en anden medlemsstat, udstedes e-kortet af værtslandet. I dette tilfælde ville tjenesteyderen stadig ansøge om e-kortet hos sit hjemlands myndigheder, som ville kontrollere, at tjenesteyderen er etableret i dette land i overensstemmelse med gældende regler her. I anden omgang ville hjemlandets myndigheder imidlertid indlede en procedure med det pågældende værtslands myndigheder for at give sidstnævnte mulighed for at afgøre, om den ansøgende tjenesteyder opfylder værtslandets lovkrav, i overensstemmelse med servicedirektivet. Som følge heraf ville der ikke ske nogen forskelsbehandling mellem indenlandske og udenlandske tjenesteydere. Efter at have fået udstedt e-kortet ville kortindehaveren kunne levere

⁴ Blandt andet ni workshopper tilrettelagt af Kommissionen med tjenesteydere i grænseoverskridende regioner.

⁵ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, "Impact Assessment accompanying the Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on the legal and operational framework of the European services e-card", 2017.

tjenesteydelser gennem et sekundært forretningssted (i form af en filial, et agentur eller et kontor) i det pågældende værtsland.

Idéen med det europæiske e-tjenesteydelseskort svarer til tanken med det europæiske erhvervspas (EPC), som medlemsstaternes myndigheder allerede er fortrolige med. EPC blev gjort tilgængeligt i januar 2016, og det har vundet betydelig udbredelse blandt de erhvervsudøvere, der er omfattet, og vist, at denne type forenklingsredskaber giver brugerne praktiske fordele. Både det europæiske e-tjenesteydelseskort og EPC er frivillige elektroniske procedurer, der finder anvendelse på EU-plan. Tjenesteyderne bestemmer selv, om de vil gøre brug af det europæiske e-tjenesteydelseskort. Myndigheden i ansøgerens hjemland fungerer som fælles kontaktpunkt. Begge ordninger bygger desuden på foruddefinerede, bindende arbejdsgange for samarbejde mellem hjem- og værtslande, implementeret via det eksisterende informationssystem for det indre marked (IMI). Samtidig har de to systemer forskellige formål. EPC letter udvekslingen af tjenesteydelser på tværs af grænserne via anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer for fysiske personer som arbejdstagere eller selvstændige tjenesteydere i overensstemmelse med direktivet om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer. Det europæiske e-tjenesteydelseskort adresserer en langt bredere vifte af krav. Kortet ville være tilgængeligt for fysiske personer, der er selvstændigt erhvervsdrivende, men også for virksomheder, der ønsker at levere tjenesteydelser i en anden medlemsstat. I modsætning til hvad der gælder for EPC, ville det europæiske e-tjenesteydelseskort også give adgang til tekniske faciliteter, der letter de administrative formaliteter i forbindelse med udstationering af personale i de medlemsstater, der har meddelt Kommissionen, at de ønsker at gøre brug af IMI til dette formål. Denne mulighed for at gøre brug af IMI vil på ingen måde ændre ved substansen i de gældende regler som fastsat ved direktiv 2014/67/EU. Inkluderet er også regler, der skal gøre det lettere at opnå forsikringsdækning for tjenesteydelser, der leveres på tværs af grænserne.

E-kortet ville omfatte krav, der falder ind under servicedirektivet, og ville således ikke omfatte områder som skat, arbejdsret og socialsikring. Medlemsstaternes myndigheder vil imidlertid ikke kunne kræve, at e-kortindehavere skal fremlægge oplysninger, der allerede er indeholdt i e-kortet, til brug i procedurer eller til formaliteter, som en tjenesteyder underkastes i forbindelse med tildeling af en offentlig kontrakt, en projektkonkurrence eller en koncession, stiftelse af datterselskaber eller registrering af filialer i henhold til selskabsretten og registrering i obligatoriske socialforsikringsordninger. Det europæiske e-tjenesteydelseskort ville — i første omgang — finde anvendelse på erhvervstjenester og tjenesteydelser i bygge- og anlægssektoren, i det omfang de tilknyttede aktiviteter allerede falder ind under servicedirektivet. Begge sektorer er af afgørende betydning for EU's økonomi⁶. Tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser i bygge- og anlægssektoren eller erhvervstjenester, mødes ofte af stor administrativ kompleksitet, når de udvider til udlandet. Desuden har væksten i produktiviteten i det seneste årti været meget lav i begge disse sektorer, og samhandelen og investeringerne på tværs af grænserne er begrænset. Øget grænseoverskridende konkurrence ville bidrage til at bevare og forbedre konkurrenceevnen i begge disse sektorer.

Forslaget indeholder også "revisionsklausuler" med henblik på fremtidig vurdering af hensigtsmæssigheden af at adressere lovgivningsmæssige hindringer, effektiviteten af det europæiske e-tjenesteydelseskort og muligheden af at udvide brugen af det til andre sektorer.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Dette direktiv forelægges sammen med en forordning. Ved direktivet fastlægges de retlige og operationelle rammer for det europæiske e-tjenesteydelseskort, med regulering af blandt andet

⁶ De to sektorer tegner sig tilsammen for ca. 20 % af EU's BNP og beskæftigelse (Eurostat).

betingelserne for at kunne få udstedt kortet, hjem- og værtslandenes respektive beføjelser, det europæiske e-tjenesteydelseskorts gyldighed og betingelserne for inddragelse eller suspension af kortet. Ved forordningen etableres der værktøjer, som stilles til rådighed for tjenesteydere i hele EU. Den gør det desuden lettere at tackle problemstillinger vedrørende forsikringsdækning af tjenesteydere, der opererer på tværs af grænser.

Med det foreliggende direktiv bevares de eksisterende EU-bestemmelser om sociale aspekter, beskæftigelsesvilkår (særlig udstationering af arbejdstagere, arbejdstageres rettigheder og den sociale søjle), sundhed og sikkerhed samt miljøbeskyttelse. De eksisterende garantier på disse områder hverken ændres eller anfægtes med direktivet. E-kortet ville give yderligere oplysninger om virksomheden. Medlemsstatens beføjelser til at udføre kontrol på stedet ville slet ikke blive berørt. Reglerne om udstationering af arbejdstagere i henhold til direktiv 96/71/EF og 2014/67/EU vil fortsat finde anvendelse i forbindelse med anvendelsen af det europæiske e-tjenesteydelseskort, men der skal tilvejebringes yderligere faciliteter, som gør det muligt at overholde disse regler. I tilfælde, hvor medlemsstaterne har etableret procedurer, der gør det muligt at udfylde erklæringen vedrørende udstationering af arbejdstagere i henhold til artikel 9 i direktiv 2014/67/EU elektronisk, skal det europæiske e-tjenesteydelseskort dirigere kortindehaveren hen til de relevante nationale procedurer. Tjenesteydere, der er indehavere af et europæisk e-tjenesteydelseskort, kan også indgive denne erklæring via en elektronisk platform, som er forbundet med IMI, hvis et værtsland har meddelt Kommissionen, at denne mulighed skal gælde for udstationering af arbejdstagere på dets område.

Forslaget om et europæisk e-tjenesteydelseskort supplerer en række andre politikinitiativer i relation til tjenesteydelser, som blev bebudet i strategien for det indre marked med henblik på at forhindre, at der skabes hindringer for levering af grænseoverskridende tjenesteydelser på nationalt plan. I denne sammenhæng supplerer forslaget Kommissionens forslag [XX] til direktiv om reform af proceduren for medlemsstaternes anmeldelse af tilladelsesordninger og krav vedrørende tjenesteydelser.

Forslaget vil i øvrigt blive suppleret af initiativet vedrørende en fælles digital portal ("Single Digital Gateway"), som blev bebudet i strategien for det indre marked for 2017. Med portalen, som der blev gennemført en offentlig høring om i efteråret 2016, vil de nuværende informationshuller for virksomheder og borgere blive adresseret, ved at den relevante onlineinformation i EU-regi og på nationalt plan integreres, fuldstændiggøres og forbedres. Portalen vil også linke til hjælpetjenester. Den vil desuden have til formål at anspore til yderligere digitalisering af de nationale procedurer, der er relevante for borgere og virksomheder, når de udøver deres rettigheder i det indre marked. Anvendelsesområdet for den fælles digitale portal vil efter planen række ud over de sektorer, der er omfattet af det foreliggende initiativ.

Til sammenligning burde det europæiske e-tjenesteydelseskort udgøre et fuldt harmoniseret, standardiseret instrument til levering af grænseoverskridende tjenesteydelser, der reducerer efterlevelselsesomkostningerne for bestemte markeder for tjenesteydelser, som i vid udstrækning er domineret af SMV'er. Det tjener målet om administrativ forenkling, med inddragelse af den medlemsstat, hvor tjenesteyderen kommer fra, men uden at det pågældende (hjem)land har nogen indflydelse på, hvilke krav tjenesteyderen skal opfylde i andre medlemsstater. Med det europæiske e-tjenesteydelseskort er det op til sidstnævnte at oplyse om og sikre efterlevelse af reglerne inden for rammerne af en foruddefineret og fuldt standardiseret arbejdsgang. Den fælles digitale portal vil være koblet sammen med denne procedure og gøre det let at finde den for brugerne.

Implementeringen af det europæiske e-tjenesteydelseskort vil være i fuld overensstemmelse med udviklingen af projektet med den fælles digitale portal og med de principper, der er skitseret i handlingsplanen for e-forvaltning (navnlig: digital betjening, interoperabilitet, grænseoverskridende, "kun én gang" og inklusion som standard)⁷.

Endelig komplementerer dette forslag Kommissionens håndhævelsespolitik, som den gennemfører sideløbende, med det formål at tackle uberettigede eller uforholdsmæssige nationale restriktioner for etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser.

Gennemførelsen af dette direktiv vil blive understøttet af informationssystemet for det indre marked (IMI), som blev oprettet ved IMI-forordningen⁸. IMI har kunnet benyttes af omkring 5 000 myndigheder siden 2011; systemet er løbende genstand for brugerundersøgelser og har vist sit potentiale med det europæiske erhvervspas, som blev indført i januar 2016.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Dette direktiv og den foreslåede forordning om indførelse af det europæiske e-tjenesteydelseskort er fuldt ud i overensstemmelse med en række andre EU-politikker, navnlig Kommissionens øvrige politikker til forenkling og reduktion af administrative byrder.

Forenklingen af formaliteterne vedrørende dokumenter ville nøje følge de løsninger, der vil blive indført i henhold til forordning (EU) 2016/1191 om fremme af den frie bevægelighed for borgere gennem en forenkling af kravene vedrørende fremlæggelse af visse offentlige dokumenter i Den Europæiske Union⁹.

For så vidt angår anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer blev et tilsvarende værktøj til fremme af administrativ forenkling — det ovennævnte europæiske erhvervspas — indført i 2013, og passet har siden januar 2016 været tilgængeligt for en række udvalgte erhverv (sygeplejersker, apotekere, fysioterapeuter, bjergførere og ejendomsmæglere). For at undgå enhver risiko for overlapning sikrer det foreliggende forslag, at erhvervsudøvere, der kan ansøge om et europæisk erhvervspas, ikke kan få udstedt et europæisk e-tjenesteydelseskort.

Med henblik på helt at undgå overlapning bør myndighederne gøre brug af alle tilgængelige sammenkoblinger af nationale registre, der er mulige, herunder sammenkobling af selskabsregistre (BRIS) som foreskrevet ved direktiv 2009/101/EF og af insolvensregistre i henhold til forordning (EU) 2015/848, inden de gør brug af andre muligheder for at indhente eller kontrollere tidligere indhentede oplysninger i forbindelse med et europæisk e-tjenesteydelseskort.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Denne lovgivningsmæssige foranstaltning henhører under et område med delt kompetence i henhold til EUF-traktatens artikel 4, stk. 2, litra a). Foranstaltningen har til formål at lette etablering og levering af tjenesteydelser inden for det indre marked gennem videreudvikling

⁷ EU's handlingsplan for e-forvaltning 2016-2020 — Fremskyndelse af forvaltningernes digitale omstilling (COM(2016) 179).

⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1024/2012 af 25. oktober 2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked og om ophævelse af Kommissionens beslutning 2008/49/EF ("IMI-forordningen") (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 1).

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1191 af 6. juli 2016 om fremme af den frie bevægelighed for borgere gennem en forenkling af kravene vedrørende fremlæggelse af visse offentlige dokumenter i Den Europæiske Union og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 (EUT L 200 af 26.7.2016, s. 1).

og implementering af de generelle principper om etableringsret og fri udveksling af grænseoverskridende tjenesteydelser, som er knæsat i henholdsvis artikel 49 og 56 i EUF-traktaten samt i servicedirektivet. Nærværende direktiv er baseret på EUF-traktatens artikel 53, stk. 1, og artikel 62, som er det generelle retsgrundlag for opnåelse af etableringsfrihed og retsgrundlaget for bestemmelser om adgang til at optage og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed.

- **Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)**

Det overordnede mål med dette forslag til retsakt er at sikre et velfungerende indre marked i EU for tjenesteydelser, som ikke er begrænset til én medlemsstats geografiske område, men dækker hele EU. På grund af den tværnationale karakter af EU's indre marked og behovet for en så sammenhængende fremgangsmåde som muligt med hensyn til adressering af grænseoverskridende situationer er anvendelse af et allerede eksisterende IT-redskab, som dækker hele EU — IMI — et effektivt svar, som kun kan sikres med foranstaltninger på EU-plan.

Der fastsættes ved direktivet også regler, navnlig vedrørende koordinerende myndigheders rolle på medlemsstatsniveau, som giver medlemsstaterne ansvaret for — i overensstemmelse med deres administrative opbygning på nationalt plan — at fastlægge og definere, hvilket organ der skal forestå efterlevelsen af disse regler.

- **Proportionalitetsprincippet**

De foranstaltninger, der indføres ved dette direktiv, står i rimeligt forhold til direktivets mål om yderligere integration af markederne for tjenesteydelser på EU-plan, derved at de skaber mulighed for øget markedsdynamik og grænseoverskridende konkurrence. De står ligeledes i rimeligt forhold til målene om øget gennemsigtighed, lavere omkostninger og forenkling af de procedurer, som medlemsstaterne underkaster tjenesteydere i grænseoverskridende situationer. De bygger desuden på IMI — et eksisterende IT-redskab på EU-plan, som finansieres over EU's budget og allerede anvendes af de nationale myndigheder. EU-proceduren vil kun indebære begrænsede justeringer af IMI, hvilket betyder, at omkostningerne på EU-plan og nationalt plan også vil være begrænsede. Denne vurdering af, at omkostningerne vil være begrænsede, er baseret på erfaringerne med eksisterende, tilsvarende procedurer såsom det europæiske erhvervspas.

Foranstaltningerne er ikke mere vidtrækkende, end hvad der er nødvendigt for at løse de afdækkede problemer og nå de fastsatte mål. Om end proceduren på EU-plan nødvendiggør en aktiv indsats fra medlemsstaternes myndigheder, kan medlemsstaternes finansielle indsats forventes at ville være begrænset, fordi der gøres brug af informationssystemet for det indre marked — en allerede eksisterende platform, som er etableret med EU-midler. Desuden vil mulighederne i anvendelsen af det europæiske e-tjenesteydelseskort i form af yderligere konkurrence på markederne for tjenesteydelser — med flere markedsaktører og højere omsætning — have en positiv effekt på medlemsstaternes økonomier.

Det vil være op til tjenesteyderne, om de vil gøre brug af det europæiske e-tjenesteydelseskort.

- **Valg af retsakt**

Dette direktiv er baseret på EUF-traktatens artikel 53 og 62, hvoraf det følger, at kun EU-lovgiveren kan vedtage direktiver. Det indeholder bestemmelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende adgangen til visse former for servicevirksomhed. Desuden fastlægges det ved direktivet, præcis hvad det europæiske e-tjenesteydelseskort indebærer for tjenesteydere, der kommer ind på en anden medlemsstats marked.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Kommissionen har i forbindelse med udarbejdelsen af dette forslag gennemført en dybdegående evaluering af servicedirektivet. Det fremgår af denne evaluering, at gennemførelsen af servicedirektivet hidtil kun har været delvist effektiv. Det har med servicedirektivet været muligt at skabe yderligere vækst via medlemsstaternes reformer. Ikke desto mindre står tjenesteyderne i flere nøgleservicesektorer (blandt andet erhvervstjenester og bygge og anlæg) stadig over for en lang række hindringer. Dertil kommer, at fordelene ved systemet for administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne ikke udnyttes fuldt ud. En dybdegående analyse i 2015 af brugen og anvendeligheden af kontaktpunkterne ("kvikskrannerne") konkluderede, at størstedelen af kvikskrannerne endnu ikke har givet den forventede grad af administrativ forenkling i forbindelse med midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser eller etablering af en virksomhed.

- **Høringer af interesserede parter**

Kommissionen har gennemført en række analyser og høringer for at indsamle oplysninger om de resterende hindringer for et fuldt funktionsdygtigt indre marked for tjenesteydelser, med større fokus på de konkrete virkninger af bestemmelserne for aktørerne på markedet siden 2014. Der er foretaget en økonomisk vurdering af virkningerne af nationale reformer på markederne for tjenesteydelser og adgangen til forsikringsdækning for tjenesteydere. Derudover er der som led i forummet for det indre marked i 2014, 2015 og 2016 blevet afholdt workshoper med de interesserede parter. Her så man nærmere på de udfordringer, som små og mellemstore virksomheder står over for i forhold til at udvikle sig på grænseoverskridende regionale markeder, eller på specifikke udfordringer i servicesektorerne (navnlig erhvervstjenester og bygge- og anlægssektoren), som hæmmes af lav samhandel og begrænsede investeringer på tværs af grænserne på EU-plan. Det fremgår af de indsamlede bidrag og input, at tjenesteyderne i flere økonomisk betydningsfulde sektorer trods visse fremskridt i de seneste år stadig mødes af en række hindringer, når de forsøger at udvide på tværs af medlemsstaternes grænser.

De interesserede parter har givet udtryk for forskellige synspunkter vedrørende mulige metoder til at forbedre de rammer, som markederne for tjenesteydelser er underlagt i EU og på nationalt plan. Dette direktiv ændrer ikke ved de materielle regler om levering af grænseoverskridende tjenesteydelser som fastlagt ved tjenesteydelsesdirektivet, ej heller regler vedrørende udstationering af arbejdstagere, sikkerhed og sundhed eller miljøbeskyttelse. De interesserede parter har næsten enstemmigt givet udtryk for modstand mod en genåbning af servicedirektivet.

Der blev gennemført en offentlig onlinehøring fra den 3. maj til den 26. juli 2016. Med høringen indhentede man yderligere synspunkter fra interesserede parter samt førstehåndserfaringer med de resterende hindringer for levering af grænseoverskridende tjenesteydelser i EU i især disse servicesektorer.

Alle disse initiativer har bekræftet, at der stadig findes uberettigede eller uforholdsmæssige krav på nationalt plan, hvilket går ud over tjenesteydere og tjenestemodtagere i det indre marked. De har endvidere givet specifikke indikationer af, hvilke politiktiltag de interesserede parter forventer. De fleste af dem var enige i, at det er nødvendigt at adressere de resterende hindringer for levering af grænseoverskridende tjenesteydelser og at lette adgangen til forsikringsdækning i disse situationer, samtidig med at gældende EU-ret på social-,

beskæftigelses-, sundheds- og sikkerheds- og miljøområdet opretholdes, og samtidig med at der føres en ambitiøs håndhævelsespolitik. I denne forbindelse vedtog Kommissionen i november 2016 en samlet håndhævelsespakke med det formål at adressere en række uforholdsmæssige restriktioner, som er indført på tjenesteydelsesområdet i ni medlemsstater.

Dette initiativ, som har til formål at fremme udviklingen af markeder for grænseoverskridende tjenesteydelser, har også fået opbakning fra Rådet (konkurrenceevne) i konklusionerne fra mødet den 29. februar 2016 om strategien for det indre marked¹⁰ og fra Det Europæiske Råd i dets konklusioner af 28. juni 2016¹¹. Også Europa-Parlamentet bakkede op om initiativet i sin beslutning om strategien for det indre marked, som blev vedtaget den 26. maj 2016¹².

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Såvel resultaterne af den gensidige evalueringsproces med medlemsstaterne i 2010-2011 som kontrollen af resultater gennemført i 2011-2012 og peer review-processen, der fandt sted i 2012-2013, er taget i betragtning ved udarbejdelsen af dette forslag til forordning. Derudover har diverse offentlige høringer, herunder den, der blev gennemført i sommeren 2016, sikret et solidt ekspertisegrundlag.

Kommissionen har endvidere baseret sig på regelmæssig udveksling af oplysninger på teknisk plan i sin ekspertgruppe for gennemførelse af servicedirektivet.

- **Konsekvensanalyse**

Der blev gennemført en konsekvensanalyse i forbindelse med forberedelsen af dette initiativ. Der tages i den genfremlagte rapport hensyn til henstillingerne fra Udvalget for Forskriftskontrol i dennes oprindelige, negative udtalelse af 14. oktober 2016¹³ samt til de supplerende aspekter, udvalget påpegede i sin endelige, positive udtalelse af 8. november 2016¹⁴. Først og fremmest er problemformuleringen og genstanden for konsekvensanalysen blevet præciseret, de forskellige politikmodeller er blevet omfordelt i grupper af let genkendelige løsningspakker, og der er foretaget en mere nøjagtig beregning af de administrative omkostningsbesparelser.

Der tages i konsekvensanalysen stilling til diverse politikmodeller, som inddeles i "pakker" af løsningsmodeller. Følgende pakker af politikmodeller er blevet undersøgt:

- Den første af "løsningspakkerne" ville gøre det muligt for tjenesteyderen at få udstedt et certifikat, der attesterer, at vedkommende er lovligt etableret i hjemlandet og også har forsikringsdækning for sine aktiviteter i hjemlandet.
- Den anden løsningspakke ville gøre det muligt for tjenesteyderen at benytte sig af en procedure på EU-plan, der letter adgangen til en anden medlemsstats marked, herunder en avanceret elektronisk mekanisme forbundet med IMI, som gør det nemmere at opfylde formaliteterne for udstationeret personale, og som værtslandet kan vælge at gøre brug af. Den ville desuden adressere en række praktiske hindringer vedrørende forsikringsdækning i grænseoverskridende situationer.

¹⁰ [Rådets konklusioner om strategien for det indre marked for varer og tjenesteydelser af 29. februar 2016.](#)

¹¹ [Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 28. juni 2016.](#)

¹² [Europa-Parlamentets beslutning af 26. maj 2016 om strategien for det indre marked.](#)

¹³ De vigtigste henstillinger i udvalgets oprindelige udtalelse om konsekvensanalysen gik på at styrke problemformuleringen, revurdere udformningen af og sammenhængen mellem de forskellige løsningsmodeller samt inkludere flere oplysninger om de potentielle omkostninger for medlemsstaterne og de interesserede parter synspunkter.

¹⁴ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm.

- Den tredje løsningspakke ville, ud over det, løsningspakke 2 ville indebære, mindske de lovgivningsmæssige forskelle for en række nøgleerhvervstjenester (arkitekt- og ingeniørvirksomhed, bogføring og revision) gennem harmonisering af et begrænset antal krav, som tjenesteydere er underkastet i forhold til disse tre tjenestekategorier (dvs. restriktioner vedrørende retlig form, krav om, hvor stor en procentdel af ejerskabet der skal være forbeholdt erhvervsudøvere, og begrænsninger for tværfaglige aktiviteter).
- Med den fjerde løsningspakke ville der, ud over det, løsningspakke 3 ville indebære, blive indført specifikke løsninger med det formål at adressere ovennævnte lovgivningsmæssige forskelle med hensyn til etablering af sekundære forretningssteder (filialer og agenturer), idet udenlandske tjenesteydere ville være undtaget fra visse krav, samtidig med at værtslandet ville kunne indføre alternative sikkerhedsmekanismer.

Med den første pakke ville man opnå en vis grad af forenkling — dog mindre end med de andre pakker. Både pakke 3 og pakke 4 ville have endnu større virkninger end pakke 2, fordi de (ud over administrativ forenkling) også adresserer lovgivningsmæssige hindringer, men Kommissionen har besluttet sig for pakke 2 på grundlag af følgende betragtninger: Afskaffelse af de mest restriktive af de krav, som pakke 3 og 4 omfatter, via målrettede håndhævelsesforanstaltninger, suppleret med specifikke anbefalinger til, hvordan man håndterer hele lovrammen for det erhverv, der leverer tjenesteydelsen, forekommer mere rimeligt i forhold til målet end et forslag til retsakt om indførelse af minimumsharmonisering for et begrænset antal krav i et begrænset antal servicesektorer. Pakke 4 forkastes også, fordi den af nogle ville give blive opfattet, som om der indføres en løsning baseret på oprindelseslandsprincippet, hvor udenlandske tjenesteydere udelukkende er underlagt lovgivningen i deres hjemland, med deraf følgende positiv særbehandling af indenlandske tjenesteydere.

Den pakke, der er valgt, forventes at ville resultere i større retssikkerhed og omkostningsbesparelser for tjenesteydere, der indlader sig på grænseoverskridende virksomhed. Den kan forventes at ville skabe øget markedsdynamik og konkurrence og derigennem sikre forbrugerne flere valgmuligheder og større merværdi.

• **Målrettet regulering og forenkling**

Det foreslåede direktiv vil bidrage til målrettet regulering vedrørende markedsadgang for tjenesteydere samt forenkling, derved at de procedurer, der anvendes til at give tjenesteydere adgang til en anden medlemsstats marked, forbedres. Dette ændrer ikke ved værtslandets beføjelser i henhold til servicedirektivet.

• **Grundlæggende rettigheder**

Dette forslag fremmer rettigheder, der er knæsat i EU's charter om grundlæggende rettigheder. Mere specifikt sikres beskyttelsen af personoplysninger i overensstemmelse med chartrets artikel 8. Dertil kommer, at hovedmålsætningen med dette initiativ er at gøre det lettere at udøve retten til at etablere sig og til at levere tjenesteydelser i alle medlemsstaterne, som foreskrevet i chartrets artikel 15, stk. 2, samt at sikre, at der ikke sker forskelsbehandling — heller ikke indirekte — på grundlag af nationalitet (yderligere gennemførelse af chartrets artikel 21, stk. 2). Desuden udformes EU-proceduren med det formål at sikre, at den er uvildig, retfærdig og rimeligt hurtig, også for så vidt angår Kommissionens deltagelse, i overensstemmelse med chartrets artikel 41. Endelig skal der tages behørigt hensyn til forbuddet mod misbrug af rettigheder, med andre ord retten til fri udveksling af tjenesteydelser, som fastsat i chartrets artikel 54.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Dette forslag forventes at ville få virkninger for EU's budget, for så vidt som informationssystemet for det indre marked ("IMI") vil udgøre det fremtidige europæiske e-tjenesteydelseskorts operationelle kerne. IMI vil skulle tilpasses for at kunne understøtte proceduren for det europæiske e-tjenesteydelseskort og lagerkapacitetskravene og vil skulle udbygges med en række supplerende funktioner, nemlig en offentlig grænseflade for tjenesteydere, sammenkobling med andre relevante systemer og en back office-funktion for de nationale myndigheder. Dette skyldes, at IMI til det europæiske e-tjenesteydelseskortsformål vil blive tilbudt som et redskab til effektiv udveksling af oplysninger og gensidig bistand de kompetente myndigheder imellem inden for en bestemt medlemsstat, uden at det berører andre løsninger indført af medlemsstaterne.

Virkningerne for EU's budget vil være beskedne, eftersom anvendelsen af IMI som basis for det europæiske e-tjenesteydelseskort vil give betydelige stordrifts- og diversificeringsfordele. Derudover er de vigtigste eksisterende IMI-ressourcer og de ressourcer, der er under udvikling, i vidt omfang i overensstemmelse med kravene i tilknytning til det europæiske e-tjenesteydelseskort. Tilpasnings- og udviklingsomkostningerne vil derfor blive begrænset ganske væsentligt.

De bevillinger, der alligevel måtte være nødvendige, vil blive dækket ved hjælp af omfordeling; der forventes ingen budgetmæssige konsekvenser for EU-budgettet ud over de bevillinger, der allerede indgår i Kommissionens officielle finansielle programmering.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for implementeringen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

I henhold til direktivet skal der senest 36 måneder efter gennemførelsesdatoen og derefter mindst hvert femte år foretages en evaluering af direktivet. Medlemsstaterne, tjenesteyderne, arbejdsmarkedets parter og andre interesserede parter ville også blive opfordret til at bidrage med deres vurdering af, hvordan initiativet virker. Specifikke indikatorer, der gør det muligt at bedømme direktivets virkninger, såsom antallet af tjenesteydere, der bruger det europæiske e-tjenesteydelseskort, deres erfaringer for så vidt angår den administrative byrde, behandlingstiden i de anvendte procedurer eller antallet af udvekslinger af oplysninger mellem medlemsstaterne, vil blive taget i betragtning.

- **Forklarende dokumenter (for direktiver)**

Dette forslag nødvendiggør ikke forklarende dokumenter til gennemførelsen af samtlige bestemmelser i national ret. Kommissionen vil dog fremlægge retningslinjer for anvendelsen af alle arbejdsgange og administrative faciliteter i henhold til den foreslåede forordning om indførelse af det europæiske e-tjenesteydelseskort. Disse retningslinjer vil blive fremlagt, når alle de nødvendige delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der skal vedtages i henhold til dette direktiv og den foreslåede forordning, er vedtaget.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Forslaget omfatter følgende bestemmelser:

I artikel 1 fastsættes direktivets genstand, nemlig fastlæggelse af de retlige og operationelle rammer for det europæiske e-tjenesteydelseskort, indført ved forordning [ESC Regulation]....., med fastsættelse af regler for en e-kortindehavers adgang til og udøvelse af servicevirksomhed.

I artikel 2 fastlægges dette direktivs anvendelsesområde som omfattende erhvervstjenester og tjenesteydelser i bygge- og anlægssektoren, der er opført i bilaget til direktivet. Bilaget omfatter ikke aktiviteter, der helt eller delvist er undtaget i henhold til direktiv 2006/123/EF.

Det fastslås ligeledes, at dette direktiv — i lighed med hvad der gælder for direktiv 2006/123/EF — ikke berører definitionen eller tilrettelæggelsen af tjenesteydelser af almen økonomisk interesse eller konkurrenceretlige regler. Dette direktiv berører heller ikke den kulturelle eller sproglige mangfoldighed eller mediepluralisme. Endelig berører direktivet ikke almindelige strafferetlige, arbejdsretlige, skatteretlige eller socialretlige bestemmelser.

Ligesom det er tilfældet med direktiv 2006/123/EF, præciseres det, at nærværende direktiv ikke finder anvendelse, i tilfælde hvor det er i strid med andre EU-retsakter om særlige aspekter af adgang til eller udøvelse af servicevirksomhed i bestemte sektorer eller for bestemte erhverv. Det understreges også, at dette direktiv ikke berører direktiv 96/71/EF og 2014/67/EU for så vidt angår udstationering af arbejdstagere.

Ved artikel 3 fastsættes de for direktivet relevante definitioner.

I artikel 4 præciseres det, at et europæisk e-tjenesteydelseskort har bevisværdi i hele Unionen med hensyn til tjenesteyderens etablering i hjemlandet, hvorfra vedkommende udvider sin virksomhed ved at gøre brug af e-kortet.

Ved artikel 5 fastlægges virkningen af det europæiske e-tjenesteydelseskort som dokumentation for, at e-kortindehaveren er berettiget til at levere tjenesteydelser i værtslandet, enten midlertidigt eller gennem en filial, et agentur eller et kontor i det pågældende land. Når der er udstedt et e-kort, forhindrer dette, at værtslandet underkaster kortindehaveren ordninger vedrørende forudgående tilladelse til og forudgående anmeldelse af levering af tjenesteydelser i henhold til deres nationale lovgivning, idet en sådan forudgående kontrol vil være blevet foretaget som led i proceduren for udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort. Proceduren for udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort er imidlertid ikke et egnet redskab til forudgående kontrol, der er forbundet med en høj grad af kompleksitet eller indebærer en udvælgelse, hvor der er flere virksomheder i spil. E-kortindehavere vil fortsat kunne underkastes efterfølgende kontrol, ligesom det er tilfældet for andre tjenesteydere.

Ved artikel 6 forpligtes myndighederne i alle medlemsstater, i forbindelse med krav om fremlæggelse af oplysninger som led i diverse procedurer eller formaliteter, ikke at pålægge e-kortindehavere at fremlægge oplysninger, der allerede er indeholdt i det europæiske e-tjenesteydelseskort.

Ved artikel 7 fastsættes det, at det europæiske e-tjenesteydelseskort — medmindre det suspenderes, inddrages eller annulleres — gælder på ubestemt tid og omfatter hele værtslandets område. Tilladelser til yderligere filialer, agenturer eller kontorer vil blive opretholdt, i det omfang direktiv 2006/123/EF hjemler dem.

I artikel 8 fastsættes det, at ansøgningen om et e-kort skal indgives til hjemlandets koordinerende myndighed.

Artikel 9 foreskriver, at tjenesteydere, for hvem der allerede er etableret et europæisk erhvervspas, ikke kan ansøge om et europæisk e-tjenesteydelseskort.

Ved artikel 10 garanteres medlemsstaternes ret til at påberåbe sig tvingende almene hensyn i overensstemmelse med direktiv 2006/123/EF.

I artikel 11 beskrives de opgaver med kontrol og færdiggørelse af ansøgningen om et europæisk e-tjenesteydelseskort, som hjemlandets koordinerende myndighed skal udføre, inden den videresender ansøgningen til sin modpart i værtslandet. Der fastlægges også mekanismer for påklage af hjemlandets koordinerende myndigheds handlinger eller passivitet.

I artikel 12 beskrives de proceduremæssige skridt i forbindelse med udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort til midlertidige grænseoverskridende tjenesteydelser. Den koordinerende myndighed informerer om gældende krav i værtslandet, når den udefrakommende tjenesteyder er blevet tildelt adgang, eller den informerer om en velbegrundet afgørelse truffet af et værtsland om at gøre indsigelse mod udstedelse af e-kortet — en afgørelse, som er bindende for hjemlandets koordinerende myndighed. Hvis ikke der inden for to uger meddeles indsigelse, sendes der en påmindelse, hvorefter værtslandet har yderligere to uger til at reagere. Ved udløbet af denne periode udstedes e-kortet — enten udtrykkeligt eller stiltiende. Bestemmelsen omfatter ret til at påklage afgørelser truffet af koordinerende myndigheder i hjem- eller værtslande.

I artikel 13 beskrives de proceduremæssige skridt i forbindelse med udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort til levering af tjenesteydelser via etablering i form af filialer, agenturer eller kontorer. Værtslandets koordinerende myndighed informerer om de krav, der skal være opfyldt på dets område, for at der kan gives adgang. Ansøgeren skal fremlægge den nødvendige dokumentation for, at kravene er opfyldt. Har værtslandets koordinerende myndighed ikke truffet en afgørelse efter en korrekt gennemført retfærdig procedure med ansøgeren og trods en påmindelse om, at der skal reageres, udstedes e-kortet. Bestemmelsen omfatter ret til at påklage afgørelser truffet af koordinerende myndigheder i hjem- eller værtslande.

Ved artikel 14 indføres der et "kun én gang"-princip på nationalt plan, som betyder, at ansøgeren til et europæisk e-tjenesteydelseskort ikke skal fremlægge oplysninger og dokumenter, som hjemlandets myndigheder allerede er i besiddelse af.

I artikel 15 opregnes begivenheder i værtslandet, der skal medføre suspension eller inddragelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort.

Ved artikel 16 fastlægges det, hvilke begivenheder i hjemlandet der skal medføre suspension eller inddragelse af alle europæiske e-tjenesteydelseskort, der tidligere er blevet udstedt til tjenesteyderen for den pågældende servicevirksomhed.

I artikel 17 fastlægges henholdsvis hjemlandets og værtslandets rolle i forbindelse med suspension, inddragelse eller, efter anmodning fra e-kortindehaveren, annullering af europæiske e-tjenesteydelseskort. Der indføres en procedure for konsultation af de pågældende e-kortindehavere.

Artikel 18 regulerer Kommissionens udøvelse af de delegerede beføjelser i henhold til artikel 12 og 13.

Ved artikel 19 fastlægges det, hvilket udvalg der skal bistå Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af gennemførelsesretsakter, samt hvilken procedure der skal anvendes i henhold til forordning (EU) nr. 182/2011.

Ved artikel 20 og 21 pålægges Kommissionen forpligtelser vedrørende overvågning og kontrol af virkningen af dette direktiv.

Artikel 22 omhandler direktivets gennemførelse og anvendelse. Datoerne herfor er de samme som dem, der er fastsat for forslaget til forordning om indførelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV**om de retlige og operationelle rammer for det europæiske e-tjenesteydelseskort indført ved forordning ... [ESC Regulation]**

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁵,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget¹⁶,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUF-traktaten) garanterer tjenesteydere frihed til at etablere sig i en medlemsstat og ret til at levere tjenesteydelser i andre medlemsstater.
- (2) Ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF¹⁷ er der fastsat almindelige bestemmelser med henblik på at lette udøvelsen af etableringsfriheden for tjenesteydere samt den frie udveksling af tjenesteydelser. Af nævnte direktiv følger det blandt andet, at medlemsstaterne skal gennemføre administrativ forenkling, f.eks. ved at tilbyde elektroniske procedurer via kontaktpunkter ("kvikskranker"), ved at forenkle de eksisterende procedurer og behovet for bekræftede dokumenter samt ved at gøre bedst mulig brug af en ordning med stiltiende godkendelse. Der fastlægges ved direktivet desuden en ramme, der fremmer den frie udveksling af tjenesteydelser på midlertidig basis i en anden medlemsstat.
- (3) I henhold til direktiv 2006/123/EF skal medlemsstaterne etablere og løbende ajourføre kvikskranker, hvor en tjenesteyder, der ønsker at etablere sig eller at levere tjenesteydelser, kan finde alle relevante oplysninger om krav, der skal være opfyldt, samt e-procedurer for alle de nødvendige formaliteter, tilladelser og anmeldelser. Imidlertid mødes tjenesteydere i dag stadig af omkostningskrævende informationsrelaterede udfordringer samt vanskeligheder med at overholde nationale procedurer på afstand, navnlig for så vidt angår sektorspecifikke krav. Samarbejdet

¹⁵ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁶ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36).

mellem de forskellige medlemsstaters myndigheder bør principielt finde sted via informationssystemet for det indre marked (IMI) — en IT-plattform, der er til rådighed til grænseoverskridende udveksling af oplysninger og gensidig bistand i henhold til nævnte direktiv. Til trods for at det til tider kan være vanskeligt for myndighederne at fastslå, hvorvidt en tjenesteyder er lovligt etableret i en anden medlemsstat, udnyttes mulighederne for samarbejde i IMI i dag ikke fuldt ud. Formaliteterne i forbindelse med tilladelser og anmeldelser omfatter ofte krav om fremlæggelse og oversættelse af dokumenter i papirform, hvilket er forbundet med væsentlige udgifter. Oplysninger vedrørende disse hindringer er måske ikke tilgængelige online, eller de kan være sparsomme, ufuldstændige, spredt og vanskelige at fortolke med hensyn til de nærmere omstændigheder for en tjenesteyder, der udvider på tværs af grænser, fordi nationale regler ofte er udformet specifikt med henblik på rent indenlandske situationer. Tjenesteydere risikerer ofte at skulle fremlægge de samme oplysninger og dokumenter flere gange.

- (4) Der gælder stadig krav, som gør det besværligt og uattraktivt for tjenesteydere at udvide deres virksomhed inden for det indre marked, såsom mange, indbyrdes forskellige tilladelsesordninger under forskellige myndigheder, og som med hensyn til etablering indebærer, at der ikke sker gensidig anerkendelse af betingelser, der allerede er opfyldt i andre medlemsstater, eller at der i forbindelse med midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser anvendes uforholdsmæssige eller uberettigede restriktioner. Som følge heraf udsættes tjenesteyderne for mange forskellige og uforholdsmæssigt store udgifter, når de indlader sig på grænseoverskridende virksomhed.
- (5) Samhandelen og investeringerne på tværs af grænserne er særligt lav(e) for visse bestemte erhvervstjenester og tjenesteydelser i bygge- og anlægssektoren, som viser potentiale for en bedre integration af markederne for tjenesteydelser, og resultatet er betydelige negative konsekvenser for resten af økonomien. Disse utilfredsstillende resultater fører til situationer, hvor potentialet for øget vækst og beskæftigelse i det indre marked ikke er blevet udnyttet fuldt ud.
- (6) Dette direktiv har til formål at lette etablering samt fri udveksling af tjenesteydelser inden for det indre marked gennem videreudvikling og implementering af de generelle principper om etableringsret og fri udveksling af grænseoverskridende tjenesteydelser, som er knæsat i EUF-traktatens artikel 49 og 56 og i direktiv 2006/123/EF. Det bør være baseret på EUF-traktatens artikel 53, stk. 1, vedrørende etableringsfrihed og adgang til selvstændig erhvervsvirksomhed, samt på EUF-traktatens artikel 62, ifølge hvilken førstnævnte bestemmelse finder anvendelse på tjenesteydelser.
- (7) Med henblik på at lette adgangen til at optage og udøve servicevirksomhed bygger dette direktiv på direktiv 2006/123/EF, uden at det på nogen måde ændrer ved bestemmelserne i sidstnævnte. Anvendelsesområdet for dette direktiv er endnu mere begrænset end det anvendelsesområde, der fastlagt i servicedirektivet. Det vedrører specifikt erhvervstjenester og tjenesteydelser i bygge- og anlægssektoren, hvor der stadig er mange hindringer for grænseoverskridende virksomhed. Dertil kommer, at samhandelen og investeringerne på tværs af grænserne i bygge- og anlægssektoren og inden for flere erhvervstjenester ligger på et lavt niveau, og væksten i produktiviteten har i begge disse sektorer været svag i det seneste årti.
- (8) Forhold, aktiviteter og områder, der er udelukket fra anvendelsesområdet for direktiv 2006/123/EF, bør heller ikke være omfattet af nærværende direktiv. Nærværende direktiv berører f.eks. ikke forhold, aktiviteter og områder i tilknytning til skatteret,

lovgivning om social sikring eller arbejdsret, herunder eventuelle lov- eller kontraktbestemmelser vedrørende ansættelsesvilkår og arbejdsforhold såsom sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen og forholdet mellem arbejdsgiver og arbejdstager. Direktivet berører heller ikke medlemsstaternes lovgivning om social sikring. Endvidere tilsidesætter det ikke konkurrenceretlige bestemmelser eller regler om lovvalg eller retlig kompetence i henhold til international privatret.

- (9) For at sikre kohærens bør eventuelle uoverensstemmelser mellem dette direktiv og andre EU-retsakter om særlige aspekter af adgangen til eller udøvelse af servicevirksomhed i en bestemt sektor løses som fastsat i artikel 3 i direktiv 2006/123/EF vedrørende uoverensstemmelser mellem nævnte direktiv og andre sådanne retsakter, således at det er de pågældende andre retsakter, der finder anvendelse. Som følge heraf kan dette direktiv ikke danne retsgrundlag for ordninger vedrørende forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse eller etableringskrav, som er forbudt i henhold til andre EU-retsakter om specifikke aspekter af adgang til eller udøvelse af servicevirksomhed i bestemte sektorer, som f.eks. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF¹⁸. Det følger ydermere, at dette direktiv på ingen måde påvirker de forpligtelser, som tjenesteydere skal opfylde i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF¹⁹ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/67/EU²⁰.
- (10) Ved dette direktiv præciseres det, på hvilke betingelser omfattede tjenesteydere kan få udstedt det europæiske e-tjenesteydelseskort indført ved forordning ... [*ESC Regulation*], hvilken rolle henholdsvis hjemlandet og værtslandet har, og hvilke af hjemlandets handlinger værtslandet skal godtage. Det europæiske e-tjenesteydelseskort er et redskab, som det er op til tjenesteyderen, om vedkommende vil bruge.
- (11) Dette direktiv indebærer også en ramme for gyldigheden af og grunde til at suspendere eller inddrage et europæisk e-tjenesteydelseskort i hele Den Europæiske Union. Kan en tjenesteyder ikke lovligt fortsætte med at levere tjenesteydelser på tværs af grænserne — formålet med at ansøge om e-kortet i første omgang — bør det pågældende e-kort suspenderes eller inddrages, afhængigt af situationen.
- (12) Hovedformålet med det europæiske e-tjenesteydelseskort er at indføre en ensartet og forenklet procedure for tjenesteydere, der ønsker at udvide levering af tjenesteydelser på tværs af grænser inden for det indre marked. E-kortet er i realiteten et elektronisk certifikat, som attesterer, at en tjenesteyder er lovligt etableret i en medlemsstat (hjemlandet). Værtslande, som en tjenesteyder er interesseret i at ekspandere til, bør heller ikke underkaste e-kortindehavere ordninger vedrørende forudgående tilladelse eller anmeldelse i henhold til national ret med det formål at kontrollere adgangen til eller udøvelsen af servicevirksomhed, som allerede inden udstedelsen af et europæisk e-tjenesteydelseskort er genstand for kontrol.

¹⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EUT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1).

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked ("IMI-forordningen") (EUT L 159 af 28.5.2014, s. 11).

- (13) Den procedure, der indføres ved dette direktiv, sigter på implementering af generelle regler og principper i direktiv 2006/123/EF i forbindelse med grænseoverskridende etablering og midlertidig levering af visse tjenesteydelser.
- (14) Visse krav og dermed forbundne tilladelser og anmeldelser, der er omfattet af direktiv 2006/123/EF, bør — grundet deres kompleksitet eller inddragelsen af tredjeparter, som det ensartede procedureworkflow for det europæiske e-tjenesteydelseskort ikke er egnet til at håndtere på tilfredsstillende vis — ikke være genstand for kontrol i forbindelse med udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort. Dette gælder udvælgelsesprocedurer med henblik på udstedelse af tilladelser, der er begrænset i antal, og kontrol af lokale forhold på stedet, det være sig på stedet for den faktiske levering af tjenesteydelser eller det sted, hvor tjenesteyderen etablerer sin virksomhed. Et europæisk e-tjenesteydelseskort er heller ikke et egnet værktøj i forbindelse med udvælgelsesprocedurer vedrørende gennemførelse af offentlige kontrakter, projektkonkurrencer eller koncessioner.
- (15) Tilsvarende bør kontrol af tjenesteydere, der allerede er omfattet af anden horisontal EU-lovgivning, fortsat holdes udenfor. Dette er tilfældet med krav og kontrol vedrørende anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF²¹, selv hvis disse er nævnt i sektorspecifik lovgivning.
- (16) Endvidere bør kravene til tjenesteydere, der er selskaber med begrænset ansvar, om offentliggørelse af visse oplysninger om selskaberne i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/101/EF²² og Rådets direktiv 89/666/EØF²³ samt eventuelle krav eller kontrolforanstaltninger fastsat ved nationale regler om registrering af filialer af selskaber registreret i en anden medlemsstat i henhold til selskabsretten, ikke være omfattet af en procedure for europæiske e-tjenesteydelseskort, som har til formål at adressere sektorspecifikke forhold inden for rammerne af direktiv 2006/123/EF.
- (17) Der knytter sig en række fordele til et europæisk e-tjenesteydelseskort. Kortet er bevis for lovlig etablering i hjemlandet. Så længe et europæisk e-tjenesteydelseskort er gyldigt, bør det anses for at være gyldigt bevismiddel i hele EU for lovlig etablering i hjemlandet for de tjenesteydelser, der er omfattet af det pågældende e-kort. Bevismidlet bør sågar godtages i indenlandsk sammenhæng, på alle niveauer og på tværs af alle administrative opdelinger i den offentlige administration. Et gyldigt europæisk e-tjenesteydelseskort indeholder oplysninger, som tit er nødvendige i diverse sammenhænge, f.eks. i forbindelse med kontrol under eller efter udførelse af tjenesteydelser, tildeling af en offentlig kontrakt, en projektkonkurrence eller en koncession, stiftelse af datterselskaber eller registrering af filialer i henhold til selskabsretten og registrering af tjenesteyderen i obligatoriske socialforsikringsordninger. Eftersom disse oplysninger allerede er tilgængelige i et gyldigt europæisk e-tjenesteydelseskort, bør medlemsstaternes myndigheder ikke udbede sig oplysningerne fra indehavere af e-kortet til disse andre formål.

²¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer (EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22).

²² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/101/EF af 16. september 2009 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 48, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EUT L 258 af 1.10.2009, s. 11).

²³ Rådets direktiv 89/666/EØF af 21. december 1989 om offentlighed vedrørende filialer oprettet i en medlemsstat af visse former for selskaber henhørende under en anden stats retsregler (EFT L 395 af 30.12.1989, s. 36).

- (18) Medlemsstaterne bør heller ikke kunne underkaste indehavere af et europæisk e-tjenesteydelseskort ordninger vedrørende tilladelse til eller anmeldelse af tjenesteydelser inden leveringen af en bestemt tjenesteydelse. Medlemsstaterne bør ikke, hverken helt eller delvist, gentage kontrol, der allerede én gang er foretaget i forbindelse med udstedelsen af det europæiske e-tjenesteydelseskort, efter at leveringen af tjenesteydelser er påbegyndt i værtslandet. Tilladelses- eller anmeldelsesordninger, der udspringer af f.eks. skatteret, lovgivning om social sikring eller arbejdsret, vil fortsat finde anvendelse, idet sådanne ikke er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde. Efterfølgende kontroller, inspektioner og undersøgelser, der iværksættes af kompetente myndigheder, bør dog fortsat være tilladt til kontrol af tjenesteydelsens udførelse, sådan som det også er tilfældet under den nuværende EU-lovgivning. Hvis denne kontrol afslører alvorlige overtrædelser af krav, der gælder i et værtsland, vil dette kunne føre til suspension eller inddragelse af det europæiske e-tjenesteydelseskort.
- (19) Ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013²⁴ er der indført en lovgivningsmæssig ramme for det europæiske erhvervspas, hvis formål det er at give erhvervsudøvere, der får det udstedt, ret til at udøve det samme erhverv, som de allerede er etableret for i en medlemsstat (hjemland), i en anden medlemsstat (værtsland) — enten midlertidigt eller gennem et sekundært forretningssted. Det europæiske e-tjenesteydelseskort — som en procedure, der er beregnet til anvendelse på en bred vifte af tjenesteydelser og ikke adresserer problemstillinger vedrørende erhvervsmæssige kvalifikationer — bør således ikke finde anvendelse på tjenesteydelser, som der er indført et specifikt europæisk erhvervspas for, undtagen hvis sektorspecifikke krav og kontrol af overholdelsen heraf, som ikke vedrører anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, opretholdes for sekundære forretningssteder for et bestemt erhverv.
- (20) For at målrette den enkelte medlemsstats tiltag og afgørelser og lette samarbejdet mellem diverse kompetente myndigheder i hjem- og værtslande bør en koordinerende myndighed i hjemlandet og i værtslandet have det endelige ansvar for behandlingen af spørgsmål vedrørende det europæiske e-tjenesteydelseskort, sådan at denne myndighed koordinerer input fra de forskellige kompetente nationale myndigheder og fungerer som kontaktpunkt i forhold til sine modparter i andre medlemsstater. Ansøgningen om et europæisk e-tjenesteydelseskort bør således indgives til hjemlandets koordinerende myndighed.
- (21) Tjenesteyderne tilbydes to typer europæiske e-tjenesteydelseskort: en forholdsvis enkel procedure for midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser i andre medlemsstater, som i alt væsentligt går ud på at kontrollere deres tidligere etablering i hjemlandet, og i henhold til hvilken et værtsland kun kan gøre indsigelse mod midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser, hvis det er begrundet i tvingende almene hensyn, og en mere kompleks procedure, hvorved der opstilles en ikke-tidsbegrænset ramme for værtslandes kontrol af en økonomisk aktivitet på deres område via etablering af sekundære forretningssteder i form af filialer, agenturer eller kontorer, med henblik på, med en forenklet arbejdsgang, at sikre reel og hurtig gensidig anerkendelse.

²⁴

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked ("IMI-forordningen") (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 132).

- (22) Tjenesteydere, der allerede er etableret i en medlemsstat, kan ansøge om det europæiske e-tjenesteydelseskort. Datterselskaber af tredjelandsvirksomheder bør kunne ansøge om et e-kort, mens filialer, agenturer eller kontorer af sådanne virksomheder ikke bør kunne ansøge, jf. EUF-traktatens artikel 48, hvorefter etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser er begrænset til selskaber, som er oprettet i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning, og hvis vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende inden for Unionen.
- (23) Det europæiske e-tjenesteydelseskort til etablering af sekundære forretningssteder bør muliggøre levering af tjenesteydelser i værtslandet gennem filialer og agenturer, men også gennem enhver form for kontor på dets område. I forbindelse med anvendelsen af det europæiske e-tjenesteydelseskort bør etablering af sekundære forretningssteder dog ikke omfatte levering af tjenesteydelser i værtslandet gennem datterselskaber af selskaber etableret i hjemlandet. Det, at et datterselskab er en særskilt juridisk enhed, nødvendiggør en mere kompleks kontrol end den, der vedrører levering af tjenesteydelser gennem en filial, et agentur eller et kontor uden status som selvstændig juridisk person. Proceduren for det europæiske e-tjenesteydelseskort egner sig ikke til at inkludere et sådant komplekst kontrolsystem.
- (24) Hjemlandets koordinerende myndighed bør, efter at have modtaget en ansøgning om et europæisk e-tjenesteydelseskort, færdiggøre den og validere dens indhold som behørig dokumentation for, at tjenesteyderen er lovligt etableret i det pågældende hjemland, samt beskrive den pågældendes forhold på en måde, der giver værtslandets myndigheder det rette grundlag for at foretage deres egen kontrol. Mens inaktivitet fra ansøgerens side bør resultere i afbrydelse af proceduren, bør passivitet fra hjemlandets myndigheders side give adgang til retslig prøvelse.
- (25) For at sikre en ensartet gennemførelse af dette direktiv med hensyn til de tekniske aspekter af håndtering og behandling af ansøgninger om europæiske e-tjenesteydelseskort bør Kommissionen tildeles gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011²⁵. Det bør ved gennemførelsesbestemmelserne fastsættes, at en ansøgning om et europæisk e-tjenesteydelseskort automatisk annulleres, hvis den pågældende procedure stilles i bero i længere tid som følge af passivitet fra ansøgerens side.
- (26) Et værtslands koordinerende myndighed bør skabe klarhed over, hvilke krav der gælder for den udefrakommende tjenesteyder, under hensyntagen til at sidstnævnte allerede er etableret i en anden medlemsstat. Værtslandets koordinerende myndighed bør sikre, at tjenesteyderen er klar over, hvilke krav der gælder for udførelse af tjenesteydelser i værtslandet, herunder krav, der gælder, efter at vedkommende har fået udstedt det europæiske e-tjenesteydelseskort. Hvad angår etablering, dvs. levering af tjenesteydelser gennem filialer, agenturer eller kontorer, er formålet med, at værtslandets koordinerende myndighed identificerer gældende krav, et andet: Der er her tale om en liste over de krav, som den udefrakommende tjenesteyder skal godtgøre er opfyldt, før e-kortet kan udstedes.
- (27) Hvis et værtsland har etableret en omfattende, opdateret informationsdatabase hos sin kvikskranke, kan dets koordinerende myndighed nøjes med at henvise til det relevante

²⁵ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

websted, hvor oplysningerne kan hentes, i forbindelse med proceduren for det europæiske e-tjenesteydelseskort.

- (28) Et europæisk e-tjenesteydelseskort bør ikke ændre ved den gældende lovramme i henhold til direktiv 2006/123/EF og andre EU-retsfor skrifter, som indeholder de grundlæggende betingelser, som en tjenesteyder skal opfylde, når vedkommende begynder at levere tjenesteydelser i et værtsland. I overensstemmelse hermed bør et værtsland, i overensstemmelse med gældende EU-ret, kunne tage hensyn til, om udefrakommende tjenesteydere opfylder dets egne krav, inden det giver tjenesteyderen lov til at påbegynde leveringen af tjenesteydelser på dets område. Der bør med proceduren for udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort således tages højde for en passende kontrolrolle til værtslandet i forbindelse med både midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser og etablering.
- (29) Med hensyn til midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser bør værtslande — eftersom artikel 16 i direktiv 2006/123/EF giver mulighed for at kræve, at tjenesteydelser omfattet af dette direktiv skal være af almen interesse — kunne gøre indsigelse mod, at hjemlandet udsteder et europæisk e-tjenesteydelseskort, i tilfælde hvor ansøgerens forhold giver anledning til en reel og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod almene hensyn i tilknytning til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, folkesundheden eller beskyttelsen af miljøet, på en sådan måde, at denne ikke på passende vis og i tilstrækkelig grad kan adresseres med krav og kontrol efter tjenesteydelsens iværksættelse. Dette bør være tilfældet, hvis der er indført en ordning vedrørende forudgående tilladelse til eller forudgående anmeldelse af midlertidig levering af de pågældende tjenesteydelser, som er proportionelt begrundet i ét af de fire tvingende almene hensyn, der hjemles ved artikel 16 i direktiv 2006/123/EF, og hvis de betingelser, der er opfyldt af ansøgeren i dennes hjemland, ikke kan betragtes som ækvivalente med dem, der kræves opfyldt i værtslandet som en forudsætning for, at den pågældende forudgående tilladelse kan gives. Værtslandes muligheder og beføjelser i henhold til artikel 16 i direktiv 2006/123/EF gælder også i forbindelse med udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort.
- (30) IMI bør gøre det muligt for Kommissionen, inden iværksættelsen af procedurer for udstedelse af det europæiske e-tjenesteydelseskort til midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser, at blive opmærksom på indsigelser fra værtslande i tilknytning til ordninger vedrørende forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse, som også skulle være blevet anmeldt på forhånd i henhold til direktiv ... [forthcoming Notification Directive]..... Kommissionen vil kunne bruge disse oplysninger om anvendelsen af de anmeldte tilladelsesordninger til at iværksætte eventuelle håndhævelsesforanstaltninger eller undersøgelser. Det berører ikke ansøgeres ret til at indgive en klage til Kommissionen med påstand om mulig overtrædelse af EU-retten via den pågældende indsigelse.
- (31) Med hensyn til etablering bør værtslandet kunne underkaste ansøgere om e-kortet deres egne krav, som da bør være ikke-diskriminerende, begrundet i tvingende almene hensyn og stå i rimeligt forhold til målene, i overensstemmelse med direktiv 2006/123/EF og anden relevant EU-lovgivning. Der bør tages hensyn til sektorspecifik EU-lovgivning om visse tjenesteydelser, der er omfattet af dette direktiv, såsom rejsebureauers tjenesteydelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2302²⁶, og tjenesteydelser vedrørende installation af energirelaterede

²⁶

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2302 af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer samt om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og Europa-

bygningsdele i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU²⁷, for så vidt kontrollen ikke vedrører anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer inden for rammerne af direktiv 2005/36/EF.

- (32) Ækvivalensen mellem kravene i et værtsland og de krav i hjemlandet, som ansøgeren allerede har opfyldt, bør være en integrerende del af denne vurdering. For at lette vurderingen af ækvivalensen mellem kravene i henholdsvis hjemlande og værtslande bør ansøgeren, såfremt myndigheden i værtslandet erklærer, at den agter at afvise et e-kort til etablering, have endnu en mulighed for at godtgøre, at vedkommende opfylder de betingelser, der er fastsat i den forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse, og på grundlag af hvilke værtslandenes myndigheder baserer deres intention om at afvise e-kortet, herunder via krav, som ansøgeren er underkastet i hjemlandet, og som de anser for at være ækvivalente.
- (33) Værtslande bør have mulighed for at anmode om præciseringer eller supplerende oplysninger fra hjemlandet, inden de udsteder et europæisk e-tjenesteydelseskort — primært præciseringer eller oplysninger, der er relevante for vurderingen af, hvorvidt der er et begrundet og proportionelt behov for at gøre indsigelse mod, at ansøgeren midlertidigt leverer tjenesteydelser i det pågældende land, eller, hvis der er tale om etablering, en vurdering af, præcist hvor mange af landets reguleringsmæssige problemstillinger der allerede er adresseret på tilfredsstillende vis med ansøgerens opfyldelse af hjemlandets krav. Det er forventningen, at medlemsstaterne med tiden vil få et mere indgående kendskab til deres respektive lovgivningsmæssige rammer i de sektorer, der er omfattet af e-kortet, hvilket burde skabe øget gensidig tillid og derigennem muliggøre en mere hensigtsmæssig vurdering til gavn for ansøgerne.
- (34) For at fastlægge proceduren for anmodning om de pågældende oplysninger bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med traktatens artikel 290 for så vidt angår fastlæggelse af procedureworkflowet og dets indvirkning på de frister, der skal overholdes i forbindelse med de afgørelser, der træffes i forbindelse med udstedelsen af et europæisk e-tjenesteydelseskort. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning af 13. april 2016. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter bør Europa-Parlamentet og Rådet navnlig modtage alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter bør have systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.
- (35) Værtslandet bør ikke længere kontrollere, om ansøgeren til et europæisk e-tjenesteydelseskort er lovligt etableret i en anden medlemsstat. Det bør heller ikke anfægte rigtigheden og gyldigheden af de data og dokumenter, der indgår i en ansøgning, når de én gang er valideret af hjemlandets koordinerende myndighed. Omvendt bør hjemlandets koordinerende myndighed ikke basere sin vurdering af, om den skal udstede et europæisk e-tjenesteydelseskort til midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser, på tjenesteyderens overholdelse af værtslandets krav, men bør derimod udelukkende vurdere, hvorvidt ansøgeren er lovligt etableret på

Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU og om ophævelse af Rådets direktiv 90/314/EØF (EUT L 326 af 11.12.2015, s. 1).

²⁷

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 1).

dets eget område med henblik på levering af den pågældende tjenesteydelse på tidspunktet for afgørelsen vedrørende udstedelse.

- (36) De foranstaltninger og afgørelser, der træffes af de koordinerende myndigheder, som er involveret i proceduren for udstedelse af det europæiske e-tjenesteydelseskort, såvel i værtslandet som i hjemlandet, bør være omfattet af judicielle retsmidler i henhold til national ret. Dette bør omfatte passende klagemuligheder, i tilfælde af at hjemlandets koordinerende myndighed udviser passivitet, i overensstemmelse med proceduren for udstedelse af e-kortet.
- (37) Et værtsland bør, inden det udsteder det europæiske e-tjenesteydelseskort, have mulighed for at påberåbe sig legitime politik hensyn. Dog bør det, af hensyn til behovet for en forenklet og hurtig procedure, være princippet om stiltiende godkendelse, der gælder i forbindelse med udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort. Dette er det overordnede princip, som er indført ved direktiv 2006/123/EF. En påmindelse om forestående stiltiende godkendelse og forlængelse af de gældende frister med yderligere to uger bør sikre, at værtslandet har tilstrækkelig tid til og mulighed for at behandle ansøgninger om et europæisk e-tjenesteydelseskort. Manglende oplysninger fra værtslandet om gældende krav bør heller ikke være til hinder for automatisk udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort.
- (38) Tjenesteydere bør ikke være forpligtet til at fremlægge oplysninger eller dokumenter, som andre myndigheder i hjemlandet allerede er i besiddelse af, uanset administrativt niveau eller administrative opdelinger. Dette bør også gælde, når sammenkobling af nationale registre (f.eks. centrale registre, handelsregistre og selskabsregistre i henhold til direktiv 2009/101/EF eller insolvensregistre i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848²⁸) giver hjemlandets myndigheder mulighed for at indhente oplysninger og dokumenter fra andre medlemsstater. I alle tilfælde, hvor personoplysninger behandles i henhold til dette direktiv, bør reglerne om beskyttelse af personoplysninger i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF²⁹ [Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679³⁰] og national lovgivning overholdes.
- (39) En tjenesteyder bør kunne ansøge om et europæisk e-tjenesteydelseskort i hjemlandet og få denne ansøgning vurderet af værtslandet, for så vidt angår gældende betingelser for at levere tjenesteydelser gennem en filial i det pågældende værtsland, inden den pågældende ansøger skal ansøge om registrering af den fremtidige filial i samme værtsland. Ansøgeren vil således have klarhed over visse af de sektorspecifikke betingelser og vil i sidste ende have vished for, at vedkommende opfylder dem på en måde, der er tilfredsstillende for værtslandet, inden vedkommende bruger tid og ressourcer på at ansøge om registrering af en filial i det pågældende værtsland i selskabsretlig sammenhæng. Ansøgeren vil samtidig skulle overholde nationale regler om registrering af filialer i henhold til selskabsretten for at kunne levere tjenesteydelser gennem en sådan filial i overensstemmelse med EU-retten.

²⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2016, s. 19).

²⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

- (40) Et europæisk e-tjenesteydelseskort bør give ret til at levere tjenesteydelser på hele værtslandets område. En tjenesteyder, der er etableret i en medlemsstat i form af en filial, et agentur eller et kontor, bør i princippet ikke have nødig at ansøge om endnu et e-kort for at kunne udvide leveringen af tjenesteydelser, der allerede er omfattet af det eksisterende e-kort på hjemmemarkedet, gennem yderligere filialer, agenturer eller kontorer der. Som det udtrykkeligt er fastsat ved direktiv 2006/123/EF, kan krav om tilladelser for hver(t) enkel(t) filial, agentur eller kontor være berettiget på grundlag af tvingende almene hensyn. I sådanne tilfælde bør tjenesteydere fortsat kunne vælge at udvide deres virksomhed på hjemmemarkedet ved at indhente de pågældende tilladelser i henhold til national ret eller ved at ansøge om yderligere europæiske e-tjenesteydelseskort for hver(t) enkelt yderligere filial, agentur eller kontor.
- (41) Dette direktiv bør ikke gribe ind i den regionale eller lokale kompetencefordeling i de enkelte medlemsstater, herunder regionalt og lokalt selvstyre. Uanset dette kan administrativt samarbejde mellem forskellige nationale myndigheder inden for meget korte frister være nødvendigt for at opfylde de forpligtelser, der følger af direktivet. For at hjælpe medlemsstaterne med at opfylde deres forpligtelser og i lyset af mange af landenes decentrale struktur kunne IMI også anvendes som et redskab til effektiv udveksling af oplysninger og gensidig bistand mellem de kompetente myndigheder inden for en bestemt medlemsstat, uden at det berører andre løsninger indført af medlemsstaterne.
- (42) Et europæisk e-tjenesteydelseskort bør være gyldigt på ubestemt tid, uden at det — for så vidt angår midlertidige grænseoverskridende tjenesteydelser — berører virkningerne af individuelle undtagelser i henhold til direktiv 2006/123/EF.
- (43) Et europæisk e-tjenesteydelseskort bør dog suspenderes af den udstedende koordinerende myndighed, hvis tjenesteyderen midlertidigt har forbud mod at levere de pågældende tjenesteydelser. Suspensionen bør vare, så længe forbuddet gælder. Et europæisk e-tjenesteydelseskort bør inddrages af den udstedende koordinerende myndighed, hvis betingelserne for udstedelse af kortet eller for, at det kan forblive gyldigt, som dokumentation for lovligheden af leveringen af tjenesteydelserne i værtslandet, ikke længere er opfyldt. En endelig afgørelse om, at en e-kortindehaver svigagtigt har fremstillet sig selv som værende tjenesteyder, og at vedkommende i henhold til national ret i enten hjemlandet eller værtslandet betragtes som arbejdstager, bør føre til inddragelse af det pågældende europæiske e-tjenesteydelseskort. Tilsvarende bør anvendelse af urigtige, unøjagtige eller forfalskede oplysninger eller dokumenter i forbindelse med udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort have konsekvenser for e-kortets gyldighed.
- (44) Administrativt samarbejde mellem hjemlandets og værtslandets myndigheder bør sikre overholdelse af betingelserne for gyldigheden af et tidligere udstedt europæisk e-tjenesteydelseskort. For yderligere at sikre, at ingen europæiske e-tjenesteydelseskort på noget tidspunkt giver et fejlagtigt billede af kortindehaverens situation, bør kortindehaveren og de kompetente myndigheder være forpligtet til at underrette den koordinerende myndighed, der udstedte kortet, om ændringer i kortindehaverens situation, som påvirke gyldigheden af e-kortet.
- (45) Under alle omstændigheder bør den kompetente koordinerende myndighed altid konsultere e-kortindehaveren, inden den beslutter at inddrage eller suspendere e-kortet, og enhver afgørelse bør være behørigt begrundet og bør kunne påklages i henhold til den gældende nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor kortet er udstedt. Midlertidige foranstaltninger, der angiver en igangværende procedure for suspension

eller inddragelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort, bør være tilladt, med angivelse af en eventuel sammenhæng med advarsler aktiveret i henhold til direktiv 2006/123/EF.

- (46) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af dette direktiv med hensyn til de tekniske aspekter af proceduren i forbindelse med suspension, inddragelse og annullering af europæiske e-tjenesteydelseskort bør Kommissionen tildeles gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011.
- (47) Anvendelsen af dette direktiv bør overvåges og vurderes med henblik på at fastslå dets indvirkning på udgifterne i forbindelse med udvidelse af virksomhed på tværs af grænser, navnlig for så vidt angår tjenesteydere, på forbrugernes opfattelse af disse tjenesteydere, særligt dem, der er indehaver af et europæisk e-tjenesteydelseskort, samt på konkurrencen, priser og tjenesteydelsernes kvalitet. Virkningerne af dette direktiv bør evalueres regelmæssigt med henblik på at vurdere, om det ville være hensigtsmæssigt at indføre et europæisk e-tjenesteydelseskort for andre former for servicevirksomhed. Denne overvågning vil finde sted i samarbejde med medlemsstaterne, arbejdsmarkedets parter og andre relevante interesserede parter.
- (48) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grund af kompleksiteten og den manglende sammenhæng i tilgangene til kontrol med visse tjenesteydelser på tværs af medlemsstaterne og kan derfor, via øget administrativ samordning i hele Unionen, bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (49) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som blandt andet Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender. Dette direktiv tilsigter navnlig, gennem fastlæggelse af de retlige og operationelle rammer for det europæiske e-tjenesteydelseskort og samordning af visse krav vedrørende etableringsfriheden og udveksling af visse tjenesteydelser, at fremme etableringsretten og retten til at levere tjenesteydelser i alle medlemsstaterne og samtidig forhindre enhver forskelsbehandling på grundlag af nationalitet og sikre en uvildig, retfærdig og rimeligt hurtig procedure, jf. artikel 15, 21 og 41 i chartret om Den Europæiske Unions grundlæggende rettigheder, samtidig med at beskyttelsen af personoplysninger sikres i overensstemmelse med blandt andet Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001³¹, direktiv 95/46/EF [forordning (EU) nr. 2016/679], og idet der tages behørigt hensyn til risikoen for misbrug af rettigheder som fastsat i nævnte charters artikel 8 og 54 —

³¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

Ved dette direktiv fastlægges de retlige og operationelle rammer for det europæiske e-tjenesteydelseskort indført ved forordning [*ESC Regulation*]....

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på de i bilaget angivne tjenesteydelser.
2. Dette direktiv berører ikke de forhold, der er nævnt i artikel 1, stk. 2-7, i direktiv 2006/123/EF.

Det finder ikke anvendelse på de aktiviteter og områder, der er nævnt i artikel 2, stk. 2 og 3, i direktiv 2006/123/EF.

3. Hvis bestemmelserne i dette direktiv strider mod en bestemmelse i en anden EU-retsakt om særlige aspekter af adgangen til eller udøvelsen af servicevirksomhed inden for særlige områder eller særlige erhverv, har bestemmelsen i den anden EU-retsakt forrang og finder anvendelse på disse særlige områder eller erhverv.

Dette direktiv berører ikke arbejdstagernes rettigheder, tjenesteydernes forpligtelser eller den dertil knyttede kontrol i medlemsstaterne som fastsat i direktiv 96/71/EF og 2014/67/EU.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

1. "hjemland": den medlemsstat, hvortil en tjenesteyder indgav sin ansøgning om et europæisk e-tjenesteydelseskort
2. "værtsland": den medlemsstat, hvor en tjenesteyder har tilkendegivet, at vedkommende har til hensigt at levere tjenesteydelser ved hjælp af et europæisk e-tjenesteydelseskort
3. "krav": et krav som defineret i artikel 4, nr. 7), i direktiv 2006/123/EF
4. "koordinerende myndighed": en myndighed udpeget i henhold til artikel 17 i forordning [*ESC Regulation*]
5. "kompetent myndighed": enhver af følgende, jf. dog artikel 16, stk. 5, tredje afsnit:
 - a) en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, nr. 9), i direktiv 2006/123/EF
 - b) kompetente myndigheder som defineret i artikel 3, stk. 1, litra d), i direktiv 2005/36/EF
 - c) enhver myndighed/ethvert organ med ansvar for et centralt register, et handelsregister eller et selskabsregister i en medlemsstat
 - d) enhver skattemyndighed i en medlemsstat

6. "offentlig kontrakt": en kontrakt som defineret i artikel 2, nr. 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU³²
7. "projektkonkurrence": en projektkonkurrence som defineret i artikel 2, nr. 21), i direktiv 2014/24/EU
8. "koncession": en koncession som defineret i artikel 5, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU³³
9. "tilladelsesordning": en tilladelsesordning som defineret i artikel 4, nr. 6), i direktiv 2006/123/EF
10. "tjenesteydelse": en tjenesteydelse som defineret i artikel 4, nr. 1), i direktiv 2006/123/EF
11. "tjenesteyder": en tjenesteyder som defineret i artikel 4, nr. 2), i direktiv 2006/123/EF
12. "etableringsmedlemsstat": en etableringsmedlemsstat som defineret i artikel 4, nr. 4), i direktiv 2006/123/EF
13. "etablering": etablering som defineret i artikel 4, nr. 5), i direktiv 2006/123/EF
14. "anmeldelsesordning": enhver procedure, i henhold til hvilken en tjenesteyder skal tage skridt i forhold til en kompetent myndighed og fremlægge oplysninger eller dokumenter vedrørende adgang til servicevirksomhed eller udøvelse heraf, uden at en formel eller stiltiende afgørelse fra den pågældende myndighed er påkrævet.

KAPITEL II

DET EUROPÆISKE E-TJENESTEYDELSESKORT

Artikel 4

Det europæiske e-tjenesteydelseskort som bevis for etablering

Medlemsstaterne godtager et gyldigt europæisk e-tjenesteydelseskort som bevis for, at kortindehaveren er etableret i sit hjemland og i dette land har lov til at udøve den servicevirksomhed, der er omfattet af e-kortet.

Artikel 5

Virkninger af et europæisk e-tjenesteydelseskort i værtslandet

1. Et værtsland må ikke underkaste indehaveren af et tidligere udstedt europæisk e-tjenesteydelseskort til midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser ordninger vedrørende forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse eller etableringskrav som betingelse for den pågældende levering af tjenesteydelser på dets område.
2. Et værtsland må ikke underkaste indehaveren af et tidligere udstedt europæisk e-tjenesteydelseskort til etablering ordninger vedrørende forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse som betingelse for etablering på landets område gennem en filial, et agentur eller et kontor på dets område.

³² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65).

³³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EU af 26. februar 2014 om tildeling af koncessionskontrakter (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 1).

3. Et værtsland må ikke pålægge indehavere af et tidligere udstedt europæisk e-tjenesteydelseskort andre krav end dem, der er omhandlet i stk. 1 og 2, for hvilke det er eller vurderes at være efterprøvet, at kravene er opfyldt, jf. artikel 11-13.
4. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke:
 - i) krav, som tjenesteydere er underkastet i forbindelse med procedurer for udvælgelse af ansøgere til tilladelsesordninger begrænset i antal i overensstemmelse med EU-retten
 - ii) krav og andre forpligtelser, forbud, betingelser eller begrænsninger, som tjenesteydere er underkastet i forbindelse med procedurer for udvælgelse af ansøgere til levering af tjenesteydelser i henhold til en offentlig kontrakt, en projektkonkurrence eller en koncession
 - iii) tilladelsesordninger, anmeldelsesordninger eller krav vedrørende forhold, der specifikt vedrører stedet for levering af tjenesteydelsen eller det sted, hvor tjenesteyderen er etableret
 - iv) krav vedrørende anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer som fastsat i artikel 4 og 4f i direktiv 2005/36/EF
 - v) offentliggørelsesforpligtelser som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2009/101/EF og artikel 2 i direktiv 89/666/EØF eller forpligtelser, forbud, betingelser eller begrænsninger fastsat ved nationale regler om registrering af filialer af selskaber, der er registreret i andre medlemsstater i henhold til selskabsretten.
5. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke indberetningsforpligtelserne for indehaveren af et europæisk e-tjenesteydelseskort eller de kompetente myndigheders kontrol, inspektioner eller undersøgelser under leveringen af tjenesteydelsen i overensstemmelse med EU-retten.

Artikel 6

Anvendelse af oplysninger indeholdt i det europæiske e-tjenesteydelseskort

Medlemsstaternes myndigheder må ikke, i forbindelse med procedurer eller formaliteter, som en tjenesteyder underkastes på deres område, i overensstemmelse med reglerne om beskyttelse af personoplysninger som fastsat i direktiv 95/46/EF [forordning (EU) 2016/679] og national lovgivning, kræve, at indehaveren af et europæisk e-tjenesteydelseskort skal fremlægge oplysninger, der allerede er indeholdt i det europæiske e-tjenesteydelseskort, heller ikke med henblik på:

- i) tildeling af en offentlig kontrakt, en projektkonkurrence eller en koncession
- ii) stiftelse af datterselskaber eller registrering af filialer i henhold til selskabsretten
- iii) registrering i obligatoriske socialforsikringsordninger.

Artikel 7

Gyldigheden af et europæisk e-tjenesteydelseskort

1. Et europæisk e-tjenesteydelseskort til midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser omfattet af det pågældende e-kort er gyldigt på hele værtslandets område.

Et europæisk e-tjenesteydelseskort til etablering er gyldigt for servicevirksomhed omfattet af det pågældende e-kort på hele værtslandets område gennem en eller flere

filialer, agenturer eller kontorer i denne medlemsstat, medmindre det i henhold til artikel 10, stk. 4, i direktiv 2006/123/EF er berettiget, at der skal ansøges om tilladelse for hver(t) enkelt filial, agentur eller kontor.

Dette berører ikke forpligtelsen for indehaveren af et europæisk e-tjenesteydelseskort til at overholde forpligtelser, forbud, betingelser eller begrænsninger fastsat ved nationale regler om registrering af en filial i henhold til selskabsretten med henblik på levering af tjenesteydelser gennem en sådan filial.

2. Et europæisk e-tjenesteydelseskort er gyldigt på ubestemt tid, medmindre det suspenderes, inddrages eller annulleres, jf. artikel 15-17.

Dette berører ikke foranstaltninger truffet i henhold til artikel 18 i direktiv 2006/123/EF.

KAPITEL III

ORDNINGEN VEDRØRENDE DET EUROPÆISKE E-TJENESTEYDELSESKORT

Artikel 8

Ansøgning om et europæisk e-tjenesteydelseskort

Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteydere, der er etableret på en medlemsstats område, har ret til at indgive en ansøgning om et europæisk e-tjenesteydelseskort til den koordinerende myndighed i samme medlemsstat.

Ansøgningen skal indeholde de elementer og bilag, der er angivet i artikel 4 og 5 i forordning... [ESC Regulation]...

Artikel 9

Berettigelse til at ansøge om det europæiske e-tjenesteydelseskort

1. Udøvere af servicevirksomhed, som der er indført et europæisk erhvervspas for til midlertidig og lejlighedsvis levering af tjenesteydelser, jf. direktiv 2005/36/EF, er ikke berettiget til at ansøge om et europæisk e-tjenesteydelseskort til midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser.
2. Udøvere af servicevirksomhed, som der er indført et europæisk erhvervspas for til etablering, jf. direktiv 2005/36/EF, er ikke berettiget til at ansøge om et europæisk e-tjenesteydelseskort til etablering. Disse tjenesteydere er berettiget til at ansøge om et europæisk e-tjenesteydelseskort for så vidt angår de krav og bestemmelser, der er omhandlet i artikel 4a, stk. 5, andet afsnit, i direktiv 2005/36/EF.

Artikel 10

Medlemsstaters ret til at påberåbe sig tvingende almene hensyn

Ved vurdering af ansøgninger om det europæiske e-tjenesteydelseskort opretholder medlemsstaterne retten til at påberåbe sig tvingende almene hensyn som anerkendt ved direktiv 2006/123/EF, særlig artikel 16, eller andre EU-retsakter.

Artikel 11

Hjemlandets vurdering af ansøgningen

1. Senest en uge efter at have modtaget en ansøgning om et europæisk e-tjenesteydelseskort skal hjemlandets koordinerende myndighed:
 - a) gennemgå ansøgningen
 - b) kontrollere, at de fremlagte oplysninger er fuldstændige og nøjagtige
 - c) kontrollere, om der er inddraget eller annulleret andre europæiske e-tjenesteydelseskort udstedt i forhold til andre hjemlande til den samme tjenesteyder og for samme type servicevirksomhed, eller om den pågældende annullering er resultatet af en anmodning herom med det formål at udskifte disse e-kort med det europæiske e-tjenesteydelseskort, som ansøgningen vedrører
 - d) kontrollere indholdet og gyldigheden af eventuelle ledsagedokumenter, der dokumenterer, at kravene vedrørende den pågældende levering af tjenesteydelser, som ansøgeren er underkastet i hjemlandet, er opfyldt
 - e) om nødvendigt anmode ansøgeren om supplerende oplysninger til ansøgningen
 - f) færdiggøre ansøgningsskemaet med de oplysninger, der er indhentet i henhold til artikel 14, stk. 2
 - g) uploade eventuelle nødvendige dokumenter indhentet i henhold til artikel 14, stk. 2, til den elektroniske platform, hvor standardansøgningsformularen stilles til rådighed.

Hvis hjemlandets koordinerende myndighed anmoder ansøgeren om supplerende oplysninger til ansøgningen, suspenderes fristen, indtil de pågældende oplysninger er fremlagt.
2. Når hjemlandets koordinerende myndighed har afsluttet de i stk. 1 omhandlede opgaver, videresender den hurtigst muligt ansøgningen til værtslandets koordinerende myndighed og orienterer ansøgeren.
3. Afgørelser og foranstaltninger, som træffes af hjemlandets koordinerende myndighed — og som meddeles til ansøgeren via den elektroniske platform, hvor standardansøgningsformularen stilles til rådighed — eller undladelse af at træffe afgørelse eller foranstaltninger inden for den fastsatte frist skal kunne påklages i henhold til hjemlandets nationale lovgivning.
4. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter tekniske regler for håndtering og behandling af ansøgninger. Disse regler skal omfatte frister for udløbet af en ansøgnings gyldighed som følge af passivitet fra ansøgerens side.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 12

Værtslandets vurdering af ansøgninger om et europæisk e-tjenesteydelseskort til midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser

1. Senest to uger efter at have modtaget en ansøgning behandler værtslandets koordinerende myndighed ansøgningen og underretter ansøgeren og hjemlandet om eventuelle krav, der måtte gælde for midlertidig levering af grænseoverskridende

tjenesteydelser i henhold til værtslandets lovgivning, bortset fra de i artikel 5, stk. 4, omhandlede. I overensstemmelse med medlemsstaternes rettigheder som omhandlet i artikel 10 kan værtslandets koordinerende myndighed, inden for samme frist, gøre indsigelse mod, at hjemlandets koordinerende myndighed udsteder det europæiske e-tjenesteydelseskort, hvis den godtgør, at det er berettiget at underkaste ansøgeren en ordning vedrørende forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse eller krav på grundlag af et af de tvingende almene hensyn, der er angivet i artikel 16 i direktiv 2006/123/EF, eller er acceptabelt i henhold til andre EU-retsakter.

Værtslandet tager i denne vurdering behørigt hensyn til de krav, ansøgeren allerede opfylder i sine hjemlande. Med henblik på denne vurdering, og inden for ovennævnte frist, kan værtslandets koordinerende myndighed anmode om nødvendige præciseringer eller nødvendige supplerende oplysninger fra hjemlandet eller ansøgeren, som endnu ikke er indeholdt i ansøgningen. I dette tilfælde suspenderes den i dette stykke fastsatte frist, indtil de ønskede nødvendige præciseringer eller supplerende oplysninger er givet. Proceduren for anmodning om præciseringer eller supplerende oplysninger fastlægges ved hjælp af de i stk. 4 omhandlede delegerede retsakter.

En indsigelse mod udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort kan ikke baseres på manglende overholdelse af et af de i artikel 5, stk. 5, omhandlede krav. Kommissionen har, via IMI, adgang til afgørelsen om indsigelse fra værtslandets koordinerende myndighed.

2. Reagerer værtslandets koordinerende myndighed ikke inden for den i stk. 1 fastsatte frist, forlænges denne frist, under hensyntagen til medlemsstaternes rettigheder som omhandlet i artikel 10, automatisk med yderligere to uger, ligesom der på den elektroniske platform, hvor ansøgningen om et europæisk e-tjenesteydelseskort er indgivet, sendes en påmindelse til værtslandets koordinerende myndighed om, at undladelse af at reagere vil være ensbetydende med, at der ikke gøres indsigelse mod udstedelse af det europæiske e-tjenesteydelseskort til ansøgeren.
3. Gør værtslandet ikke indsigelse i overensstemmelse med stk. 1, udsteder hjemlandets koordinerende myndighed det europæiske e-tjenesteydelseskort hurtigst muligt efter udløbet af den forlængede frist, der følger af anvendelsen af stk. 2. Hvis der ved udløbet af den udvidede frist, der følger af anvendelsen af stk. 2, ikke er gjort indsigelse i overensstemmelse med stk. 1, andet afsnit, og hjemlandets koordinerende myndighed ikke har truffet en afgørelse, anses det europæiske e-tjenesteydelseskort for at være blevet udstedt af hjemlandet, i overensstemmelse med hvad der er meddelt til værtslandet i henhold til artikel 11, stk. 2.

Efter modtagelsen af værtslandets afgørelse om at gøre indsigelse i overensstemmelse med stk. 1 afviser hjemlandet hurtigst muligt ansøgningen om et europæisk e-tjenesteydelseskort.

4. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 18 vedrørende fastlæggelse af proceduren for anmodninger fra værtslandets koordinerende myndighed om præciseringer eller supplerende oplysninger fra hjemlandet eller ansøgeren, og vedrørende ændring, som fornødent, af de i stk. 1 fastsatte frister.
5. Afgørelser og foranstaltninger, som træffes af hjemlandets koordinerende myndighed — og som meddeles til ansøgeren via den elektroniske platform, hvor

standardansøgningsformularen stilles til rådighed — skal kunne påklages i henhold til hjemlandets nationale lovgivning.

En afgørelse truffet af værtslandets koordinerende myndighed om at gøre indsigelse mod udstedelse af det europæiske e-tjenesteydelseskort — som meddeles til ansøgeren via den elektroniske platform, hvor standardansøgningsformularen stilles til rådighed — skal kunne påklages i henhold til værtslandets nationale lovgivning.

6. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter tekniske regler for håndtering og behandling af ansøgningen som omhandlet i stk. 1 og 2. Disse regler skal omfatte frister for udløbet af en ansøgnings gyldighed som følge af passivitet fra ansøgerens side.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 13

Værtslandets vurdering af ansøgninger om et europæisk e-tjenesteydelseskort til etablering

1. I forbindelse med en procedure for udstedelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort til etablering i form af en filial, et agentur eller et kontor oplyser værtslandets koordinerende myndighed senest fire uger efter at have modtaget ansøgningen, hvilke ordninger vedrørende forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse som omhandlet i artikel 5, stk. 2, der, i overensstemmelse med EU-retten, måtte gælde for sådan etablering. Er det oplyst, at en sådan ordning vedrørende forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse finder anvendelse, identificerer værtslandet ligeledes de betingelser, ansøgeren skal opfylde, bortset fra de artikel 5, stk. 5, omhandlede. Værtslandet angiver, hvorfor anvendelsen af en sådan ordning vedrørende forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse er nødvendig og står i rimeligt forhold til tvingende almene hensyn.

Værtslandet underretter straks ansøgeren og hjemlandets koordinerende myndighed om den pågældende ordning vedrørende forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse, betingelserne, som ansøgeren skal opfylde, med angivelse af, hvorfor ordningen er nødvendig og står i rimeligt forhold til målene.

2. Reagerer værtslandets koordinerende myndighed ikke inden for den i stk. 1 fastsatte frist, forlænges denne frist, under hensyntagen til medlemsstaternes rettigheder som omhandlet i artikel 10, automatisk med yderligere to uger, ligesom der på den elektroniske platform, hvor ansøgningen om et europæisk e-tjenesteydelseskort er indgivet, sendes en påmindelse til værtslandets koordinerende myndighed om, at det europæiske e-tjenesteydelseskort, såfremt der ikke gøres indsigelse, vil blive udstedt til ansøgeren.
3. Når ansøgeren har modtaget reaktionen på ansøgningen fra værtslandets koordinerende myndighed, har vedkommende mulighed for at fremlægge dokumentation for, at de betingelser, der er angivet af værtslandets koordinerende myndighed i henhold til stk. 1, er overholdt.

Ansøgeren beskriver, hvilke konkrete betingelser der er opfyldt i forbindelse med forudgående opfyldelse af ækvivalente krav i hjemlandet.

Medlemsstaterne sikrer, at hjemlandets koordinerende myndighed bistår ansøgeren med at dokumentere, at værtslandets betingelser er overholdt, jf. artikel 14.

4. Værtslandets koordinerende myndighed afgør senest en uge efter at have modtaget dokumentation for overholdelse af de betingelser, der er angivet i henhold til stk. 1, om den vil udstede det europæiske e-tjenesteydelseskort eller afslå ansøgningen om det europæiske e-tjenesteydelseskort.

Beslutter værtslandets koordinerende myndighed at udstede det europæiske e-tjenesteydelseskort, gør den dette hurtigst muligt.

Alternativt kan værtslandets koordinerende myndighed underrette ansøgeren og hjemlandets koordinerende myndighed om, at den har til hensigt at afvise ansøgningen, og ansøgeren har i så fald en uge til at fremsætte sine bemærkninger.

Når værtslandets koordinerende myndighed har modtaget ansøgerens bemærkninger eller, hvis der ikke er fremsat bemærkninger, ved udløbet af fristen for fremsættelse af sådanne bemærkninger beslutter den inden for en uge, om den vil udstede det europæiske e-tjenesteydelseskort eller afvise ansøgningen om det europæiske e-tjenesteydelseskort.

5. Værtslandets koordinerende myndighed kan anmode om nødvendige præciseringer eller nødvendige supplerende oplysninger fra hjemlandet eller ansøgeren, som endnu ikke er indeholdt i ansøgningen. I dette tilfælde suspenderes de i stk. 1 og 4 fastsatte frister, indtil de ønskede nødvendige præciseringer eller supplerende oplysninger er givet.

Til anmodninger om præciseringer og supplerende oplysninger anvendes den i henhold til stk. 7 fastlagte procedure.

6. Hvis værtslandet ved udløbet af de i stk. 2 og 4 omhandlede frister for at reagere ikke har anmodet om overholdelse af betingelser, jf. stk. 1, og ikke har truffet afgørelse om at udstede det europæiske e-tjenesteydelseskort, jf. stk. 4, anses det europæiske e-tjenesteydelseskort for at være blevet udstedt af værtslandet, i overensstemmelse med hvad der er meddelt til værtslandet i henhold til artikel 11, stk. 2.

7. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 18 vedrørende fastlæggelse af proceduren for anmodninger fra værtslandets koordinerende myndighed om præciseringer eller supplerende oplysninger fra hjemlandet, jf. stk. 5, og vedrørende ændring, som fornødent, af de i stk. 1 og 4 omhandlede frister.

8. Afgørelser og foranstaltninger truffet af hjemlandets koordinerende myndighed — som meddeles til ansøgeren via den elektroniske platform, hvor standardansøgningsformularen stilles til rådighed — skal kunne påklages i henhold til hjemlandets nationale lovgivning.

Afgørelser truffet af værtslandets koordinerende myndighed vedrørende krav om overholdelse af betingelser, jf. stk. 1, og afgørelser truffet af samme myndighed vedrørende udstedelse af det europæiske e-tjenesteydelseskort — som meddeles til ansøgeren via den elektroniske platform, hvor standardansøgningsformularen stilles til rådighed — skal kunne påklages i henhold til værtslandets nationale lovgivning.

9. Medlemsstaterne må ikke, som en forudsætning for at ville vurdere en ansøgning om et europæisk e-tjenesteydelseskort til etablering, kræve, at der indgives en ansøgning om registrering af en filial i henhold til selskabsretten.

Dette berører ikke forpligtelsen for indehaveren af et europæisk e-tjenesteydelseskort til at overholde nationale forpligtelser, forbud, betingelser eller begrænsninger fastsat

for registrering af en filial i henhold til selskabsretten med henblik på levering af tjenesteydelser gennem en sådan filial i overensstemmelse med EU-retten.

10. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter tekniske regler for håndtering og behandling af ansøgningen som omhandlet i stk. 1, 2, 3 og 4. Disse regler skal omfatte frister for udløbet af en ansøgnings gyldighed som følge af passivitet fra ansøgerens side.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 14

"Kun én gang"-princippet i hjemlandet

1. Hjemlandets koordinerende myndigheder må ikke kræve, at tjenesteydere skal fremlægge oplysninger eller dokumenter, som disse myndigheder har adgang til i henhold til nærværende artikels stk. 2 eller artikel 14, stk. 3, i forordning... [ESC Regulation]..., når der ansøges om et europæisk e-tjenesteydelseskort, eller, hvis det drejer sig om et europæisk e-tjenesteydelseskort til etablering, at de skal dokumentere overholdelse af betingelser fastsat af værtslandets koordinerende myndighed i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1.
2. Hjemlandets koordinerende myndighed indhenter de til de i stk. 1 omhandlede formål nødvendige oplysninger og dokumenter, som er tilgængelige for eller hidrører fra andre af hjemlandets myndigheder, i overensstemmelse med reglerne om beskyttelse af personoplysninger i direktiv 95/46/EF, forordning (EU) nr. 2016/679 og national lovgivning.

Artikel 15

Suspension og inddragelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort i forhold til et værtsland

1. Medlemsstaterne sikrer, at den koordinerende myndighed, der udstedte et europæisk e-tjenesteydelseskort, suspenderer kortet eller, hvis der i overensstemmelse med EU-retten er truffet afgørelse om et midlertidigt eller permanent forbud mod, at indehaveren af det europæiske e-tjenesteydelseskort udøver den pågældende servicevirksomhed i værtslandet, inddrager det.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de koordinerende myndigheder, der udstedte et europæisk e-tjenesteydelseskort, inddrager e-kortet, hvis kortindehaveren:
 - i) i forbindelse med proceduren for udstedelse af e-kortet har gjort brug af oplysninger eller dokumenter, som det ved en endelig afgørelse truffet af enten hjem- eller værtslandet, der ikke kan påklages i henhold til den gældende nationale lovgivning, er konstateret har været urigtige, unøjagtige eller forfalskede
 - ii) er genstand for en endelig afgørelse truffet af værtslandet i overensstemmelse med artikel 4, stk. 5, i direktiv 2014/67/EU, som ikke kan påklages i henhold til national lovgivning, hvoraf det følger, at landet anser den pågældende indehaver af et europæisk e-tjenesteydelseskort for at være arbejdstager og ikke

selvstændig erhvervsdrivende, jf. artikel 2, stk. 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF³⁴

- iii) ikke opfylder en eller flere betingelser for midlertidig levering af grænseoverskridende tjenesteydelser, jf. artikel 11, stk. 1, andet afsnit, som i henhold til værtslandets nationale lovgivning altid skal være opfyldt, for at de pågældende tjenesteydelser fortsat lovligt kan leveres på dets område
- iv) ikke opfylder en eller flere betingelser i henhold til en ordning vedrørende forudgående tilladelse eller forudgående anmeldelse i forbindelse med etablering, jf. artikel 12, stk. 1, første afsnit, som i henhold til værtslandets nationale lovgivning altid skal være opfyldt, for at de pågældende tjenesteydelser fortsat lovligt kan leveres på dets område.

Artikel 16

Suspension og inddragelse af alle en tjenesteyders europæiske e-tjenesteydelseskort til en bestemt servicevirksomhed

1. Medlemsstaterne sikrer — hvis der, i overensstemmelse med EU-retten, træffes afgørelse om et midlertidigt eller permanent forbud mod, at indehaveren af det europæiske e-tjenesteydelseskort udøver sin servicevirksomhed i hjemlandet — at de koordinerende myndigheder, der udstedte et europæisk e-tjenesteydelseskort, suspenderer gyldigheden af eller inddrager alle europæiske e-tjenesteydelseskort udstedt til den samme tjenesteyder for samme type servicevirksomhed.
2. Medlemsstaterne sikrer — hvis der træffes afgørelse om et midlertidigt eller permanent forbud mod, at indehaveren af det europæiske e-tjenesteydelseskort udøver sin servicevirksomhed i værtslandet — at de koordinerende myndigheder, der udstedte et europæisk e-tjenesteydelseskort, enten suspenderer gyldigheden af eller inddrager alle europæiske e-tjenesteydelseskort udstedt til den samme tjenesteyder for samme type servicevirksomhed, såfremt servicevirksomhed i henhold til hjemlandets nationale lovgivning, og i overensstemmelse med EU-retten, suspenderes eller bringes til ophør på dets område som følge af det pågældende midlertidige eller permanente forbud i værtslandet.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de koordinerende myndigheder, der udstedte et europæisk e-tjenesteydelseskort, inddrager alle europæiske e-tjenesteydelseskort udstedt til den samme tjenesteyder for samme type servicevirksomhed, hvis den pågældende tjenesteyder:
 - i) permanent ophører med at levere de pågældende tjenesteydelser i hjemlandet
 - ii) likvideres og opløses
 - iii) flytter sit hovedaktivitetssted af relevans for udstedelsen af de pågældende e-kort fra én medlemsstat til en anden medlemsstat
 - iv) flytter sit hovedaktivitetssted af relevans for udstedelsen af de pågældende e-kort til et tredjeland
 - v) er genstand for en endelig afgørelse truffet af hjemlandet, som ikke kan påklages i henhold til national lovgivning, hvoraf det følger, at landet anser den

³⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1).

- pågældende indehaver af et europæisk e-tjenesteydelseskort for at være arbejdstager og ikke selvstændig erhvervsdrivende
- vi) af andre årsager ikke længere er etableret i hjemlandet.

Artikel 17

Procedure for suspension, inddragelse, opdatering og annullering af europæiske e-tjenesteydelseskort

1. En medlemsstat, der konstaterer en grund til at suspendere eller inddrage et europæisk e-tjenesteydelseskort, jf. artikel 15 eller 16, på sit område, meddeler via IMI indehaveren af det pågældende europæiske e-tjenesteydelseskort begrundelsen herfor og giver vedkommende mulighed for at fremsætte bemærkninger.

Dette berører ikke advarsler i henhold til artikel 32 i direktiv 2006/123/EF.

2. Har en medlemsstat konkluderet, at det er nødvendigt at suspendere eller inddrage et europæisk e-tjenesteydelseskort, gør den dette hurtigst muligt, hvis dens koordinerende myndighed også er den udstedende myndighed for det pågældende e-kort, eller den meddeler hurtigst muligt den udstedende koordinerende myndighed sin konklusion om, at det er nødvendigt at suspendere eller inddrage det pågældende europæiske e-tjenesteydelseskort.

Den udstedende koordinerende myndighed, der modtager meddelelsen om en konklusion vedrørende nødvendigheden af at suspendere eller inddrage det europæiske e-tjenesteydelseskort fra en anden medlemsstat, suspenderer eller inddrager straks det pågældende europæiske e-tjenesteydelseskort, alt efter hvad der er relevant.

Medlemsstaterne sikrer, at den udstedende koordinerende myndighed, så snart de forhold, der førte til suspension af et europæisk e-tjenesteydelseskort, ikke længere gør sig gældende, hurtigst muligt reaktiverer det suspenderede europæiske e-tjenesteydelseskort.

3. En afgørelse om at suspendere eller inddrage et europæisk e-tjenesteydelseskort — som meddeles til ansøgeren via den elektroniske platform, hvor standardansøgningsformularen stilles til rådighed — skal være behørigt begrundet og kunne påklages i henhold til den pågældende medlemsstats nationale lovgivning.

Undladelse af at træffe afgørelse om at reaktivere et suspenderet europæisk e-tjenesteydelseskort i overensstemmelse med stk. 2, sidste afsnit, skal kunne påklages i henhold til den pågældende medlemsstats nationale lovgivning.

Dette stykke berører ikke stk. 2, andet afsnit.

4. Medlemsstaterne pålægger indehaveren af et europæisk e-tjenesteydelseskort at underrette den koordinerende myndighed, der udstedte det europæiske e-tjenesteydelseskort, om følgende:
 - a) afgørelser, der — eventuelt midlertidigt — forbyder indehaveren af det europæiske e-tjenesteydelseskort at udøve servicevirksomhed, der er omfattet af det samme e-kort, i enten hjemlandet eller værtslandet
 - b) permanent ophør af aktiviteter omfattet af det europæiske e-tjenesteydelseskort i hjemlandet

- c) likvidation og opløsning af indehaveren af det europæiske e-tjenesteydelseskort eller flytning af vedkommendes hovedaktivitetssted inden for Den Europæiske Union eller til et tredjeland
 - d) endelige afgørelser truffet af enten hjemlandet eller, i overensstemmelse med artikel 4, stk. 5, i direktiv 2014/67/EU, af værtslandet, som ikke kan påklages i henhold til national lovgivning, hvoraf det følger, at landet anser indehaveren af et europæisk e-tjenesteydelseskort for at være arbejdstager og ikke selvstændig erhvervsdrivende
 - e) væsentlige ændringer med hensyn til de krav, som e-kortindehaveren er underkastet i sit hjemland, for så vidt som oplysninger om overholdelse af disse krav blev meddelt til værtslandet sammen med ansøgningen om e-kortet
 - f) ændringer i de faktiske forhold eller andre oplysninger vedrørende indehaveren af et europæisk e-tjenesteydelseskort, der afspejles i dets indhold.
5. Koordinerende myndigheder udveksler oplysninger på eget initiativ og yder bistand til andre koordinerende myndigheder i forbindelse med begivenheder, de får kendskab til, som kan begrunde suspension eller inddragelse af det pågældende europæiske e-tjenesteydelseskort eller gøre det nødvendigt på anden vis at opdatere kortets indhold.
- Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder underretter den koordinerende myndighed, som de har udpeget i henhold til artikel 17 i forordning... [ESC Regulation]..., om begivenheder som omhandlet i stk. 4, som de får kendskab til.
- For så vidt angår stk. 4, litra d), finder nærværende stykke også anvendelse på kompetente myndigheder som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2014/67/EU.
- Dette stykke berører ikke artikel 2 i direktiv 2009/101/EF eller artikel 2 i direktiv 89/666/EØF.
6. Indehaveren af et europæisk e-tjenesteydelseskort kan til enhver tid indgive en anmodning om annullering af et europæisk e-tjenesteydelseskort, som er udstedt på et tidligere tidspunkt, til den udstedende koordinerende myndighed.
7. Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter tekniske regler for suspension, inddragelse, opdatering og annullering af europæiske e-tjenesteydelseskort, herunder bestemmelser om indførelse og tilbagetrækning af advarsler om eventuel suspension og inddragelse samt om sammenkobling af disse procedurer og den i henhold til artikel 32 i direktiv 2006/123/EF indførte advarselsordning og sammenkobling mellem et gyldigt europæisk e-tjenesteydelseskort og proceduren for individuelle undtagelser i henhold til artikel 18 i direktiv 2006/123/EF.
- Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 19, stk. 2.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 18

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 12, stk. 4, og artikel 13, stk. 7, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den [...]. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 12, stk. 4, og artikel 13, stk. 7, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 12, stk. 4, og artikel 13, stk. 7, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 19

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er omhandlet i artikel 40, stk. 1, i direktiv 2006/123/EF. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 20

Kontrol med gennemførelsen

Kommissionen fastlægger, sammen med medlemsstaterne, arbejdsmarkedets parter og andre relevante interesserede parter, kontrolordninger, der gør det muligt at følge og vurdere gennemførelsen og virkningerne af dette direktiv, navnlig hvordan det indvirker på etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser medlemsstaterne imellem for den servicevirksomhed, der er omfattet, med hensyn til reduktion af omkostningerne for tjenesteydere, øget gennemsigtighed for tjenesteydere, der udvider på tværs af grænserne, og

øget konkurrence, samt hvordan det påvirker prisen på og kvaliteten af de pågældende tjenesteydelser, under hensyntagen til relevante indikatorer.

Artikel 21 **Revisionsklausul**

Senest den [24 months after the date for transposition of this Directive] foretager Kommissionen en vurdering af hensigtsmæssigheden af yderligere foranstaltninger til samordning af bestemmelserne vedrørende den frie etableringsret og den frie udveksling af tjenesteydelser, for hvilke der er indført et europæisk e-tjenesteydelseskort.

Senest 36 måneder efter gennemførelsesdatoen for dette direktiv og derefter mindst hvert femte år foretager Kommissionen en evaluering af dette direktiv og rapporterer til Europa-Parlamentet og Rådet om direktivets virkninger. Rapporten skal indeholde en vurdering af, i hvilken udstrækning der er behov for at tilpasse procedurerne for udstedelse, opdatering, suspension eller inddragelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort, under hensyntagen til den seneste udvikling inden for e-forvaltning, og skal inkluderes i rapporten om vurdering af de samlede virkninger af forordning... [ESC Regulation]... i overensstemmelse med samme forordningens artikel 19.

Artikel 22 **Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den [two years after entry into force of this Directive] de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen disse love og bestemmelser.

De anvender disse love og bestemmelser fra den [two years after entry into force of Regulation[ESC Regulation]...].

Lovene og bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 23 **Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på [tyvende]dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 24 **Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand